

Številka: 007-6/2018/2

Datum: 2. 2. 2018

Ministrstvo za pravosodje
Direktorat za kaznovalno pravo in človekove pravice
gp.mp@gov.si

ZADEVA: Predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) – EVA: 2017-2030-0039 – MNENJE

ZVEZA: Vaš dopis št. IPP 007-318/2017, ki smo ga prejeli 23. 1. 2018

Spoštovani,

zahvaljujemo se vam za poslan predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) – EVA: 2017-2030-0039 (v nadaljevanju predlog ZVOP-2), ki zagotavljata izvrševanje Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (v nadaljevanju Splošna uredba) in Direktive (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (v nadaljevanju Direktiva) v Republiki Sloveniji. Informacijski pooblaščenec (v nadaljevanju IP) pozdravlja izhodiščna prizadevanja predlagatelja, da se s predlogom ZVOP-2 ne bi smeli znižati že doseženi standardi varstva osebnih podatkov v Sloveniji. Prav tako IP, enako kot predlagatelj, izhaja iz temeljnega cilja, da mora predlog ZVOP-2 zagotoviti spoštovanje pravne varnosti.

V luči teh prizadevanj in na podlagi vašega zaprosila in 48. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1) IP uvodoma izpostavlja nekatere bistvene dopolnitve in premisleke, ki bi jih po mnenju IP predlagatelj moral izvesti pred nadaljevanjem zakonodajnega postopka priprav predloga ZVOP-2.

IP na sistemski ravni uvodoma ugotavlja, da predlog zakona v 59. členu opredeljuje zaskrbljujoče širok krog zavezancev, ki so izven nadzora varstva osebnih podatkov, kot ga določa ZVOP-2. Prav tako predlog zakona ne določa prekrškov za nobeno izmed kršitev Direktive (podrobnejše pripombe k XI. delu predloga ZVOP-2 podajamo v okviru pripomb k posameznim členom). Nadalje IP izpostavlja pomembne premisleke, ki bi jih moral predlagatelj pred nadaljevanjem zakonodajnega postopka opraviti z vidika sistemske in koherentne uveljavitve sistema prekrškovnih določb na področju varstva osebnih podatkov.

Glede na pomembne skrbi IP izpostavljamo, da bi moral biti ZVOP-2 in še posebej IX. in XI. del ZVOP-2 glede na pomen in posledice za varstvo pravic posameznikov v praksi nujno s strani predlagatelja deležen resnega premisleka in bistvenih dopolnitev. Konkretno pripombe k posameznim členom podajamo v nadaljevanju, pri čemer so konkretni predlogi sprememb besedila označeni.

K I. DELU – temeljne določbe

K 1. členu

2. odstavek: Zakonski tekst drugega odstavka je nekoliko nejasen in izpostavlja le dve pravici, ki gredo posamezniku, druge pa omenja na splošno v okviru njihovega uresničevanja. Predlagamo splošnejšo in enostavnejšo dikcijo: »(2) V okviru osebne človekove pravice iz prejšnjega odstavka ima vsaka posameznica ali posameznik upravičenje, da se z zakonom ter pošteno in na pregleden način ureja in zagotavlja obdelava njenih ali njegovih osebnih podatkov, tajnost njenih ali njegovih osebnih podatkov, ter njene ali njegove pravice **v zvezi z obdelavo njegovih osebnih podatkov in uresničevanje teh njegovih pravic do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki, do popravka lastnih podatkov oziroma do uresničevanja drugih pravic iz tega ali drugega zakona.**«

K 3. členu

4. odstavek: IP s ciljem zagotavljanja pomenske točnosti besedila izpostavlja, da bi bilo treba popraviti besedilo 4. odstavka in črtati besedo »dela«, kot sledi: »(4) Če IX. del tega zakona ne določa drugače, določbe tega ~~dela~~-zakona veljajo tudi ...«. Kot razume IP namreč velja za vse upravljavce celoten ZVOP-2, razen, če za zavezance po IX. delu zakona, IX. del zakona ne določa drugače.

K 4. členu

2. odstavek: IP najprej izostavlja tipkarsko napako v sklonu pri zapisu besede »prebivalcev«, in sicer bi bilo pravilno: » ... z nudenjem blaga ali storitev **prebivalcem** Republike Slovenije, ...«.

Dodatno v zvezi z drugim odstavkom izpostavljamo potrebo po opredelitvi, kdaj gre za prebivalca Republike Slovenije, v primeru prijave začasnega prebivališča ali, kot bi bilo s ciljem večje enotnosti ureditve, morda primerneje stalnega prebivališča? Upoštevajoč navedeno predlagamo dopolnitev kot sledi: »(2) *Ta zakon velja tudi za obdelavo osebnih podatkov, ki se izvaja v okviru dejavnosti sedeža, podružnice ali drugačne poslovne enote upravljavca ali obdelovalca, ki je ustanovljena ali registrirana zunaj Evropske unije, če so dejavnosti obdelave povezane z nudenjem blaga ali storitev prebivalcem~~ov~~ s stalnim prebivališčem v Republikie Slovenije, ne glede na to, ali je zanje potrebno plačilo, oziroma če so povezane s spremljanjem njihovega delovanja ali vedenja, kolikor to poteka v Republiki Sloveniji.*«

3. odstavek (načelo rezidenčnosti): Po mnenju IP ureditev, ki jo predvideva navedeni odstavek z vidika zagotavljanja pravne varnosti in predvidljivosti zakonitosti obdelave ni ustrezna, saj pomeni, da bodo v posameznih državah članicah dejansko različnim prebivalcem EU zagotovljene različne stopnje varstva osebnih podatkov. Hkrati določba ni jasna v smislu njene izvedbe v praksi. Gre za določbo, ki jo bo v praksi praktično celo nemogoče izvajati. Zato predlagamo v razmislek, ali je navedena določba resnično skladna z določbami Splošne uredbe. Namen Splošne uredbe je namreč poenotenje in ne dodatna drobitev predpisov na področju varstva osebnih podatkov. V postopku sprejemanja Splošne uredbe je bilo s strani glavnega poročevalca, evropskega poslanca Jana P. Albrechta, jasno izpostavljeno temeljno pogajalsko izhodišče oz. stališče, da se o neenakopravni obravnavi posameznikov glede na njihovo prebivališče ni mogoče pogovarjati v smislu osnovnih postulatov Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

Kako bo npr. IP učinkovito zahteval od npr. švedskega nadzornega organa, da pri upravljavcih na Švedskem doseže spoštovanje določb ZVOP-2, če bodo obdelovali tudi osebne podatke prebivalcev Republike Slovenije oz. kako bo nadzorni organ na Švedskem lahko za prebivalce različnih držav nasproti istim upravljavcem uporabljal na svojem ozemlju predpise različnih držav? Z vidika načela suverenosti držav te določbe praktično ne bo mogoče izvajati v praksi, prav tako pa ne nudijo pravne

predvidljivosti zakonitosti obdelav z vidika upravljavcev. Pomenijo namreč, da bo moral upravljavec v vsaki državi članici ne glede na to, ali bo do obdelavo osebnih podatkov prebivalcev različnih držav članic dejansko prišlo, obdelave prilagoditi glede na državo prebivališča in ne glede na državo sedeža.

Zato v izogib ustvarjanju pravne (ne)varnosti predlagamo črtanje tretjega odstavka.

K 6. členu

V **točkah a in b drugega odstavka** pri definiciji pojma »**pristojni organ za potrebe izvajanja IX. dela ZVOP-2**« je predlagatelj med subjekte vključil tudi prekrškovne organe. Konkretno to pomeni, da praktično vsi subjekti javnega sektorja, kot npr. vse inšpekcije, ministrstva, IP, občine ipd. kot tudi prekrškovni organi sodijo pod okvir določb IX. dela ZVOP-2. V praksi to pomeni dvotirnost varstva, ki ne zagotavlja pravne varnosti in predvidljivosti zakonitih oblik obdelav in obveznosti upravljavcev. To po mnenju IP ni namen niti Splošne uredbe niti Direktive, ravno nasprotno, namen je večja pravna varnost, gotovost in predvidljivost predpisov na področju varstva osebnih podatkov. Zato predlagamo, da se besedilo drugega odstavka spremeni na način:

»(2) Pristojni organ za potrebe izvajanja IX. dela tega zakona pomeni:

- a) kateri koli organ ali subjekt javnega prava Republike Slovenije, ki je pristojen za preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ~~ali prekrškov~~ ali izvrševanje kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem, ali*
- b) kateri koli drug organ ali subjekt, ki v skladu z zakonom Republike Slovenije lahko opravlja javne funkcije ali izvaja javna pooblastila za preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj ~~ali prekrškov~~ ali izvrševanje kazenskih sankcij, vključno z varovanjem pred grožnjami javni varnosti in njihovim preprečevanjem.«*

V **4. točki tretjega odstavka** pri definiciji pojma »**povezovanje zbirk**« predlagamo iz razlogov, ki so pojasnjena v nadaljevanju dopolnitev definicije na način, da bi se ta definicija glasila: *»4. **povezovanje zbirk pomeni elektronsko povezovanje dveh ali več zbirk, ki se upravljajo pri različnih upravljavcih ali na različnih pravnih podlagah, neodvisno od tehnične izvedbe, ki se izvaja v obsegu ali na način, ki lahko predstavlja večje tveganje za človekove pravice ali temeljne svoboščine posameznika v razmerju do obdelave osebnih podatkov samo v eni zbirki. Za povezovanje se štejejo tudi obdelave osebnih podatkov, kadar se osebni podatki iz zbirk različnih upravljavcev ali zbirk, ki so upravljane na različnih pravnih podlagah, obdelujejo pri istem obdelovalcu in ni s tehničnimi sredstvi in organizacijskimi postopki zagotovljena popolna ločitev obdelav osebnih podatkov iz različnih zbirk**«.*

Definicija pojma povezovanje zbirk osebnih podatkov je nova in je do sedaj ni bilo v ZVOP-1. Namen definiranja in urejanja pogojev za povezovanje zbirk osebnih podatkov pa bi moral biti po mnenju IP omejiti visoka tveganja za pravico posameznika do varstva osebnih podatkov, ki nastanejo, če je omogočen enostaven dostop do velike količine osebnih podatkov posameznika na enem mestu. Takšna situacija lahko nastane zlasti, ko so zbirke osebnih podatkov medsebojno tehnološko tako povezane, da lahko uporabnik podatkov pri delu v svojem informacijskem okolju z enostavno poizvedbo (npr. z vnosom povezovalnih znakov/enoličnih identifikatorjev, kot je npr. EMŠO), pridobi osebne podatke posameznika iz večjega števila medsebojno povezanih zbirk (primer obsežnega povezovanja je sistem eSociala, ki povezuje 44 zbirk osebnih podatkov). Takšna enostavna dostopnost velikega obsega osebnih podatkov pomeni veliko razgaljenost posameznika in s tem veliko moč odločanja o posamezniku ter zaradi centralizacije večje možnosti zlorab (povišana tveganja za notranjo in zunanjo nenamensko uporabo, okrepljeni motivi za vdor v informacijski sistem, pridobitev velike količine podatkov idr.) ter tudi nevarnost profiliranja. Vse navedeno pomeni resna tveganja za pravice posameznika – kar očitno terja ustrezno stroge varovalke na drugi strani. Povezovanje je lahko izvedeno samodejno (npr. da informacijski sistemi medsebojno čez noč

posodablja osebne podatke ob spremembah, kot v primeru Centralnega registra prebivalstva) ali pa na zahtevo uporabnika (primer eSociala, kjer sistem na zahtevo uporabnika z uporabo različnih centralnih gradnikov pridobi osebne podatke posameznika iz 44 zbirk) – posledice so za posameznika enake, v praksi pa celo več povezovanja poteka na zahtevo. Prav tako z vidika tveganj ni razlike, ali se podatki združijo šele pri uporabniku ali na kakšnem mestu pred njim (primer rešitve ti. »Pladenj«). Vendar pa za povezovanje ne bi smeli šteti primerov, ko se pooblaščen uporabnik v okviru upravnega ali drugega individualnega postopka prijavi v zbirko osebnih podatkov, iz katere je pooblaščen pridobiti osebne podatke posameznika (primeri aplikacij za posamične poizvedbe v centralnih registrih, kot je e-RISK v primeru Centralnega registra prebivalstva ali e-Poizvedbe na področju zdravstvenega zavarovanja). V takšnem primeru ni povečanih tveganj za pravice in svoboščine posameznika.

Definicija povezovanja mora zajeti primere implementacij, ki temeljijo na veliki pogostosti posameznih poizvedb ali uporabo enotnih prijavnih mehanizmov za dostop do različnih zbirk (angl. single-sign-on), saj gre za enako visoka tveganja za pravice posameznika. Prav tako mora definicija povezovanja zajeti možnosti deloma ali v celoti elektronskega paketnega pridobivanja podatkov za večje število posameznikov, saj gre za primerljivo visoka tveganja (pridobivanje podatkov na zalogo, večja možnost napak, množičnost obravnave zlasti na prekrškovno-kazenskem področju). Obstajajo torej zelo raznolike možnosti tehnične implementacije povezovanja zbirk podatkov, zato je možno ločnico med povezovanjem in pridobivanjem podatkov postaviti le na funkcionalni ravni, z vidika tveganj za pravice posameznika in ne na tehnični ravni.

Ključna razlika med povezovanjem zbirk osebnih podatkov in posameznim pridobivanjem osebnih podatkov je v tem, da se posamezniku v primeru povezanih zbirk podatkov pred vsako posamično poizvedbo v zbirko podatkov ni treba posebej prijavljati v vsako zbirko osebnih podatkov. Povezovanje zbirk osebnih podatkov ima lahko za posameznika, državo in gospodarstvo tudi koristi v smislu enostavnosti pridobivanja lastnih osebnih podatkov, odprave administrativnih ovir, preglednosti porabe javnih sredstev ter ekonomičnosti in učinkovitosti postopkov, zato po mnenju IP ni potrebe, da bi bilo povezovanje zbirk, samo po sebi prepovedano. Mora pa biti zaradi visokih tveganj za temeljne človekove pravice (zlasti s področja varstva osebnih podatkov, dostojanstva, zasebnosti in osebnostnih pravic) ustrezno zakonsko regulirano in posledično dopustno le, če je bila za to v zakonodajnem postopku po splošni in strokovni razpravi sprejeta ustrezna in specifična zakonska podlaga ter nato v posameznem postopku izdana odločba IP.

Kot oris možnih primerov dodajamo nekaj konkretnih opcij:

- eSociala I/O modul in namenski spletni servisi – JE POVEZOVANJE;
- eSociala asinhroni modul (uporabnik na CSD prek ISCS2 sistema in Pladnja posreduje zahtevo bankam, banke grede po zahtevku na pladenj, vsak zahtevku obdelajo ročno in poizvedbe ne spustijo v svoj sistem, pripravijo podatke in jih čez nekaj časa odložijo na Pladenj, kjer so na voljo uporabniku na CSD-ju) – JE POVEZOVANJE;
- aplikacije e-RISK, e-Poizvedbe, eMRVL - dostop do podatkov v registru MRVL – NI POVEZOVANJE;
- informacijski sistem TIRS, ki inšpektorju omogoča, da se posebej prijavi (avtentificira) v CRP in za posamezno osebo pridobi njene podatke – NI POVEZOVANJE;
- informacijski sistem TIRS, ki inšpektorju omogoča, da v tem sistemu brez posebne prijave v CRP za določeno osebo iz CRP pridobi njene podatke ali hkrati pridobi podatke za večje število oseb – JE POVEZOVANJE;
- spletni servis, kjer se uporabnik na občini pred poizvedbo posebej avtentificira za dostop do zbirke osebnih podatkov in dobi podatke hkrati za več posameznikov – paketna poizvedba (npr. vsi, ki imajo 50 let) – JE POVEZOVANJE;

- spletni servis, kjer se uporabnik na občini pred poizvedbo posebej avtenticira za dostop do zbirke osebnih podatkov in pridobi podatke za enega posameznika (posamična poizvedba) – NI POVEZOVANJE;
- spletni servis, kjer se uporabnik na občini pred poizvedbo posebej avtenticira za dostop do zbirke osebnih podatkov hkrati za več posameznikov (oseba na občini pripravi podatke, naredi izvoz, zapeče podatke na CD ali jih odloži na neko mesto za prevzem - JE POVEZOVANJE.

IP izpostavlja, da visoka tveganja za pravice posameznika lahko predstavlja tudi povezovanje zbirk na strani pogodbenega obdelovalca, ki za enega ali več upravljavcev po pogodbi opravlja določene obdelave. Zato se za povezovanje štejejo tudi obdelave osebnih podatkov, kadar se osebni podatki iz zbirk osebnih podatkov različnih upravljavcev ali zbirk osebnih podatkov vodenih na različnih pravnih podlagah obdelujejo pri istem obdelovalcu in ni s tehničnimi sredstvi in organizacijskimi postopki zagotovljena popolna ločitev obdelav osebnih podatkov iz različnih zbirk.

V 13. točki namesto »genski« predlagam »genetski«.

K 7. členu

IP poudarja, da naslov 7. člena glede na vsebino ni ustrezen, ne gre za »Načela za zakonito obdelavo osebnih podatkov« - načelo zakonitosti namreč pomeni le obstoj pravne podlage, ampak gre dejansko za »Temeljna načela varstva osebnih podatkov«, zato predlagamo spremembo naslova.

Prav tako IP izpostavlja nejasnost besedila točke a prvega odstavka, saj bi lahko pripeljalo do razumevanja, da se s tem členom določajo pravne podlage za obdelavo drugače, kot jih ureja ZVOP-2 v nadaljevanju. Zato predlagamo, da se besedilo točke a prvega odstavka spremeni na način: *»(a) obdelujejo zakonito, tako da so ~~izkazane pravne podlage iz 6. ali 9. člena Splošne uredbe določene zakonske podlage za njihovo konkretno obdelavo, da se v skladu z zakonom določeni nameni obdelave osebnih podatkov, vrste osebnih podatkov, ki naj bi se obdelovale in rok hrambe ali izbrisa osebnih podatkov,~~ ter pošteno in na pregleden način za posameznika, tako da se obdelujejo na pregleden način in se ne obdelujejo za prikrite ali drugače nepošteno namene, zato da posamezniki lahko ocenijo, ali lahko prostovoljno sodelujejo pri obdelavi njihovih osebnih podatkov ali da lahko temu zakonito in učinkovito ugovarjajo (»zakonitost, poštenost in preglednost«); ...«.*

K 8. členu

1. odstavek: V prvem odstavku (prvi stavek) je treba po mnenju IP besedilo spremeniti kot sledi: *»... nanašajo osebni podatki in **po možnosti tudi rok hrambe.** ...«.* Določanje roka hrambe namreč ni ustavna zahteva in tudi v praksi se roki največkrat določajo s podzakonskimi akti, npr. z enotnimi klasifikacijskimi načrti za šolstvo in zdravstvo ter socialo. V nasprotnem primeru bi namreč to pomenilo, da bodo vse obdelave osebnih podatkov, ki bodo potekale na podlagi zakonov, ki roka hrambe ne bodo določali, nezakonite, kar pa brez dvoma ni cilj predlagatelja zakona. Teoretično sta potem po mnenju IP tudi tretji in četrti odstavek predloga ZVOP-2 v kršitvi, ker ne določata rokov hrambe.

K 9. členu

1. odstavek: V prvem odstavku (drugi stavek) je treba iz enakih razlogov, kot so pojasnjeni v pripombi k 8. členu in na enak način po mnenju IP besedilo spremeniti kot sledi: *»... nanašajo osebni podatki in **po možnosti tudi rok hrambe.** ...«.* Določanje roka hrambe namreč ni ustavna zahteva in tudi v praksi se roki največkrat določajo s podzakonskimi akti.

4. odstavek: IP predlaga, da se kot odvečno in z vidika pomena neprimerno črta beseda »zakonitih«, kot sledi: *»... zaradi uresničevanja ~~zakonitih~~ upravičenih interesov, za katere ...«.* Prav tako

predlagamo, da se črta besedilo na koncu prvega odstavka: »*varstvo osebnih podatkov, zlasti kadar je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, otrok*«, saj je z vidika pomena določbe odvečno in kvečjemu znižuje zahteve po višji stopnji varstva in ne zvišuje. Pomensko navedeno besedilo ni potrebno, ker to izhaja že iz temeljnih načel ZVOP-2, obenem pa je lahko ta določba tolmačena zavajajoče in se zoži pomen in teža določbe zgolj na otroke – doseže se torej ravno nasprotni namen od zasledovanega.

K 10. členu

5. odstavek: S ciljem zagotavljanja pravne varnosti in jasnosti določbe, predlagamo, da se 5. odstavek dopolni kot sledi: »(5) V zgodovinskih in drugih izobraževalnih publikacijah v fizični ali elektronski obliki se lahko objavljajo *zakonito pridobljeni* osebni podatki umrlih posameznikov, če izobraževalni namen objave prevlada nad upravičenimi interesi varstva zasebnosti umrlega posameznika ali če tako določa drug zakon.« V nasprotnem primeru bi namreč lahko prišlo do situacij, ko bi se na tej podlagi saniralo nezakonnosti preko objave podatkov, ki sicer niso bili pridobljeni zakonito.

K 11. členu

1. odstavek: v prvem odstavku predlagamo s ciljem večje jasnosti pomena besedila naslednjo slogovno spremembo besedila: »... *le, če jo poda ali odobri eden od staršev mladoletne osebe oziroma ali njen rejnik ali skrbnik.*«

2. odstavek: v drugem odstavku je odveč beseda: »otrok«, kot sledi, gre nameč za pojmovno podvajanje: »... *skrbnik za otroka-mladoletno osebo podal ali odobril privolitev.*«

K 12. členu

2. odstavek točka f: IP izpostavlja, da je določba točke f drugega odstavka z vidika izredno velike odprtosti možnih oblik obdelave za zelo odprt krog namenov brez ustrezne izrecne druge zakonske ali druge pravne podlage neustrezna. Zato predlagamo dopolnitev, kot sledi: »f) *tako določa zakon ali je posameznik za to podal izrecno pisno privolitev in je obdelava potrebna iz razlogov javnega interesa na področju javnega zdravja, kot je zaščita pred velikimi nevarnostmi za zdravje ljudi s področja nalezljivih bolezni, zlasti epidemij, ki so lahko tudi čezmejne narave ali za zagotavljanje visokih standardov kakovosti in varnosti pri zdravstvenem varstvu ter zdravilih in medicinskih izdelkih in te podatke obdelujejo zdravstveno osebje ali druge osebe, ki je zavezano k ustreznemu varovanju tajnosti in se ti podatki obdelujejo v okviru njihovih nalog, ...*«.

V kolikor določba ostane, kot je predlagana, bi se lahko uporabljala tudi za nenadzorovano posredovanje posebnih vrst osebnih podatkov npr. za pridobitne namene raziskav farmacevtskih družb, s čimer se posamezniku odvzame moč podatkovne samoodločbe, saj se obdelovalci lahko izognejo potrebni osebni privolitvi posameznika za sodelovanje v različnih raziskavah oziroma zahtevam za takšno obdelavo, kot so opredeljene v 76.-78. členu ZVOP-2 v zvezi z obdelavami za znanstvene in raziskovalne namene. Zato je po mnenju IP nujno dodati pogoj, da je takšna obdelava dopustna zgolj, če tako določa zakon ali če je posameznik za to podal izrecno pisno privolitev.

3. odstavek točka c: IP izpostavlja nekoliko nejasno dikcijo točke c tretjega odstavka, s ciljem jasne opredelitve, da gre v opisanem primeru za zahtevo po zagotavljanju ustrezne stopnje varnosti pri zagotavljanju elektronskih storitev javnega sektorja, ki vključujejo obdelavo posebnih vrst osebnih podatkov (kot npr. naročanje na zdravstvene storitve, posredovanje posebnih vrst osebnih podatkov). V praksi gre predvsem za uveljavljanje standardov varnosti, ki jih uvaja tudi t.i. Uredba e-IDAS v okviru sistemske ureditve e-identitet in e-poslovanja. Glede na navedeno predlagamo, da se točka c tretjega odstavka spremeni, kot sledi: »c) pri zagotavljanju elektronskih storitev javnega sektorja, ki vključujejo obdelavo posebnih vrst osebnih podatkov, je za dostop do teh storitev potrebno zagotoviti takšna

sredstva elektronske identifikacije, kjer se ob njihovi izdaji ~~uradne listine ali izvedbi storitve~~ zahteva osebno navzočnost posameznika in njegovo identiteto preveri z vpogledom v uradni osebni dokument posameznika, ...«.

K 13. členu

2. odstavek: S ciljem poenotenja uporabe pojmov (uporaba pojma prenos in posredovanje) in jasne ter nedvoumne dikcije besedila predlagamo naslednje dopolnitve drugega odstavka: »(2) Za obdelave ~~določenih~~ osebnih podatkov iz kazenskih evidenc ali prekrškovnih evidenc ter v zvezi z njimi zakonsko določene namene obdelave, roke hrambe ter ~~prenose~~posredovanje osebnih podatkov javnemu ali zasebnemu sektorju iz teh evidenc veljajo pravila iz zakona, ki ureja izvrševanje kazenskih sankcij, zakona, ki ureja kazenski postopek, kazenskega zakonika ter zakona, ki ureja prekrške. Za ~~prenose~~posredovanje osebnih podatkov javnemu ali zasebnemu sektorju ali organom drugih držav ali mednarodnim organizacijam iz teh evidenc za zakonsko določene namene veljajo tudi pravila po drugih zakonskih podlagah.«.

K II. DELU – pravice posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki

K 15. členu

1. odstavek: IP ne razbere iz prejetega gradiva, zakaj je iz besedila izvzet 15. člen Splošne uredbe. Zato predlaga dopolnitev besedila prvega odstavka, kot sledi: »... se izvršujejo po določbah členov ~~1546~~ do 19 Splošne uredbe.«.

K 16. členu

S ciljem doslednega prenosa določb Direktive ter prepričitev zožitve pravic IP predlaga naslednjo dopolnitev točke 5 prvega odstavka: »5. obstoj pravice, da posameznik, na katerega se osebni podatki nanašajo, od upravljavca zahteva ~~do~~ dostopa do podatkov in ~~do tega~~, da upravljavec popravi ali izbrše podatke ali omeji obdelavo podatkov posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo.

K 18. členu

IP izpostavlja na redakcijski popravek v zvezi z oštevilčenjem odstavkov (manjka drugi odstavek, posledično je dejansko sedem in ne osem odstavkov).

K 19. členu

3. odstavek: IP iz gradiva ne razbere, zakaj je v zvezi z uporabo zahteve glede ravnanja z nepopolno ali nerazumljivo vlogo predvidena zgolj smiselna uporaba 67. člena in ne tudi drugih določb Zakona o splošnem upravnem postopku. Posledično predlagamo dopolnitev določb tretjega odstavka na način: »(3) V postopku z zahtevo se smiselno uporabljajo določbe ~~67. člena~~ zakona, ki ureja splošni upravni postopek o ravnanju z nepopolno ali nerazumljivo vlogo.«.

10. odstavek: IP s ciljem jasnejše dikcije besedila in opredelitve postopka predlaga dopolnitev 10. odstavka, kot sledi: »(10) Upravljavec in obdelovalec ter, kadar obstajajo, njuni predstavniki, na zahtevo sodelujejo z Informacijskim pooblaščenecem pri izvajanju njegovih nalog, ~~če ne gre za vpliv na odločanje v prekrškovnem postopku~~.« Po mnenju IP je izbrisani del določbe nejasen oz. nepotreben. Predstavniki upravljavca oz. obdelovalca namreč vedno obstajajo. V primerih, ko pa bi šlo za zagotavljanje privilegija zoper samoobtožbo, to ni problem postopka, ki ga ureja ta člen, ampak ločenega prekrškovnega postopka, v katerem bo moral IP ta privilegij upoštevati in izločiti na ta način pridobljene obremenilne dokaze. Ne gre pa tega postopka po 19. členu obremenjevati in ovirati z morebitnimi prekrškovnimi postopki.

K 23. členu

2. odstavek: V drugem odstavku IP predlaga, da se zadnji stavek spremeni tako, da bo vsebinsko nedvoumno jasno, kaj je mišljeno s predlagano določbo, in sicer na način: »~~Pisne ali ustne izjave odgovornih oseb upravljavca ali pooblaščenih oseb se lahko štejejo kot izjave strank. Pri dajanju pisnih ali ustnih izjav odgovornih oseb upravljavca ali pooblaščenih oseb morajo te osebe govoriti resnico in ne smejo ničesar zamolčati.~~«. Bistvo določbe je namreč ravno v tem, da se te osebe zaveže govoriti resnico, tako kot so to zavezane stranke. Brez te določbe pa takšna zaveza ne bi veljala.

3. odstavek: V tretjem odstavku IP predlaga dopolnitev besedila, ki bi bilo na ta način vsebinsko enako, a pojmovno jasnejše, in sicer na način: »V postopku iz ~~prvega in drugega odstavka tega 22.~~ člena ~~tega zakona~~ lahko ...«. Prav tako predlaga iz enakega razloga dopolnitev zadnjega stavka tretjega odstavka na način: »~~Po Z-~~izpolnitvi~~je~~ ureditvenega predloga ~~Informacijski pooblaščenec~~ pritožbeni postopek zaključen s sklepom o ustavitvi postopka. Zoper sklep ni dovoljena pritožba, je pa dopusten upravni spor.«

V šestem odstavku je vsebinsko netočna določba glede upravičencev za napoved upravnega spora. Pravilno se določba glasi: »... odločbe s skrajšano obrazložitvijo prosilec, ~~organ~~upravljavec ali stranski udeleženec najkasneje v 8 dneh neobvezujoče napove ...«.

K 24. členu

IP s ciljem jasne dikcije besedila predlaga popravek besedila kot sledi: »...bi bilo utemeljeno sklepati, da bi bile zaradi ~~uresničitve~~/seznanitve z določenimi osebnimi podatki neposredno ali posredno prizadete ...«.

K 26. členu

2. odstavek: IP predlaga dopolnitev besedila točke b drugega odstavka na način, da se besedilo uskladi z ostalimi deli tega člena, kot sledi: »b) zahtevi ugotovi, če so za to izpolnjeni pogoji in posamezniku zaračuna razumno pristojbino, pri čemer upošteva administrativne/~~upravne~~ stroške posredovanja informacij ali sporočila oziroma izvajanja zahtevanega ukrepa po tem delu zakona.«

3. odstavek: Glede na položaj in vlogo IP po njegovem mnenju ni ustrezen način, da višino stroškov predpiše IP kot pritožbeni in nadzorni organ. Navedeno po mnenju IP ni sistemsko ustrezno glede vlogo IP v okviru pritožbenih in inšpekcijskih postopkov. IP lahko v tem smislu glede na svojo vlogo zgolj poda mnenje. Zato IP predlaga spremembo besedila tretjega odstavka, kot sledi: »(3) Višino pristojbine iz prejšnjega odstavka ter iz tretjega odstavka člena 15 Splošne uredbe in pravila o zaračunavanju predpiše ~~minister, pristojen za pravosodje~~ ~~Informacijski pooblaščenec~~, po predhodnem ~~mnenjuseglasju Informacijskega pooblaščenca ministra, pristojnega za pravosodje.~~«.

4. odstavek: Iz enakih razlogov, kot je navedeno v obrazložitvi k predlagani dopolnitvi 3. odstavka tega člena IP predlaga spremembo besedila 4. odstavka, kot sledi: »(4) Višino stroškov na področju seznanitve z lastno zdravstveno dokumentacijo in dokumentacijo umrlih pacientov ter pravila o zaračunavanju predpiše ~~minister, pristojen za pravosodje~~ ~~Informacijski pooblaščenec~~, po predhodnem ~~mnenjuseglasju Informacijskega pooblaščenca ministra, pristojnega za pravosodje.~~«.

K 27. členu

1. odstavek: V zvezi z omejitvijo pravic posameznikov IP predlaga celovito uveljavitev zahtev 23. člena Splošne uredbe in ne le prvega odstavka, in sicer na način, da se prvi odstavek glasi: »(1) Pravice posameznika iz tega dela zakona je mogoče z zakonom izjemoma omejiti iz razlogov ~~in pod pogoji navedenimi v prvem odstavku~~ členu 23 Splošne uredbe.«

2. odstavek: Iz zgoraj navedenih razlogov se zdi določba drugega odstavka, ki dejansko vsebinsko ne ustreza povsem določbi drugega odstavka 23. člena Splošne uredbe, odveč in neustrezna, zato IP predlaga brisanje drugega odstavka.

3. odstavek: IP s ciljem jasnejše dikcije besedila dosedanjega tretjega (po novem drugega odstavka) predlaga naslednje dopolnitve besedila tega odstavka: »~~(2)(3)~~ Ne glede na določbe prvega odstavka in še zlasti v primerih obdelave osebnih podatkov v okviru strokovnih mnenj, izdelanih v skladu z določbami zakonov, ki urejajo **uradne** postopke, je treba v primeru, kadar ~~se~~ posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, navaja netočnost in neposodobljenosti~~h~~ svojih osebnih podatkov, posamezniku dati na razpolago možnost za nasprotni prikaz dejstev, v okviru njegove pravice do ugovora. Upravljavec mora nasprotni prikaz dejstev priložiti dokumentom ali ustrezno označiti na njih, kje se ta prikaz nahaja.«

K 28. členu

4. odstavek: Glede na to, da gre v primeru uveljavljanja pravic posameznika glede varstva osebnih podatkov za ustavno varovane pravice, IP predlaga, da se v 4. odstavku ohrani ureditev, da je postopek uveljavljanja teh pravic pred sodiščem »nujen in prednosten« (in ne le prednosten, kot določa 4. odstavek).

K III. DELU – upravljavec in obdelovalec

K 29. členu

2. odstavek: IP izpostavlja, da v drugem odstavku izraz »velike količine« ni opredeljen« in tudi vsebinsko ni ustrezen glede na določbe Splošne uredbe, zato predlaga dikcijo, kot izhaja iz Splošne uredbe: »ki izvaja obsežno obdelavo«. Konkretno gre za popravek besedila drugega odstavka kot sledi: »(2) Upravljavec, ki ~~obdeluje velike količine~~izvaja **obsežno obdelavo** posebnih vrst osebnih podatkov ali osebnih podatkov v zvezi s kazenskimi obsodbami in«. Ta termin so vsebinsko že napolnile smernice delovne skupine evropskih nadzornih organov po členu 29 (Smernice o pooblaščenih osebah¹ in Smernice glede ocene učinka v zvezi z varstvom osebnih podatkov²), saj ne gre samo za vidik količine podatkov.

3. odstavek: Določitev odgovornih oseb in dostopnih pravic v tretjem odstavku je po obstoječi ureditvi sodila v varnost (»zavarovanje«) podatkov (obstoječi 25. člen ZVOP-1), sedaj pa je deloma podvojena v določbah glede varnosti (32. člen) in glede odgovornosti (29. člen), s tem da se 29. člen nanaša samo na upravljavce in ne tudi na obdelovalce. Vsebinsko gre za podvajanje obveznosti, saj je to že vsebovano v predlaganem 4. odstavku 32. člena, med splošnimi obveznosti glede varnosti za vse upravljavce in obdelovalce, kot je veljalo tudi do sedaj. Zato IP predlaga, da se tretji odstavek črta.

K 30. členu

1. odstavek: Po mnenju IP v prvem odstavku ni videti razlogov, zakaj bi bili načeli minimizacije (najmanjšega obsega podatkov) in omejitve rokov hrambe pomembnejši od ostalih temeljnih načel v okviru vgrajenega in privzetega varstva osebnih podatkov. Oba mehanizma se nanašata na upoštevanje vseh temeljnih načel, zato predlagamo črtanje dela besedila, kot sledi »... tega zakona; ~~še zlasti pa načeli najmanjšega obsega podatkov ter omejitve roka hrambe~~. ...«. Tak primer je npr.: slab dizajn informacijske rešitve, ki ima lahko za posledico velike napake v podatkih, kar se lahko odrazi v občutnih težavah za posameznike. Po mnenju IP je bistveno, da se vsa načela upošteva enakovredno pri oblikovanju vsake nove obdelave.

¹ https://www.ip-rs.si/fileadmin/user_upload/Pdf/Mednarodno_delovanje/wp243rev01_sl.pdf

² https://www.ip-rs.si/fileadmin/user_upload/Pdf/Mednarodno_delovanje/wp248_rev.01_sl.pdf

Drugi odstavek je po našem mnenju konzumiran v prvem odstavku in ne prinaša dodatne pravne varnosti, temveč le zmanjšuje pravno predvidljivost, zato predlagamo njegovo brisanje.

K 31. členu

4. odstavek: glede na vsebinske obveznosti upravljavca in obdelovalca po mnenju IP v prvem stavku 4. odstavka pred piko manjka omemba »obdelovalca«, kot sledi: »... ter pravice in obveznosti upravljavca in obdelovalca.«.

4. odstavek 2. točka: po mnenju IP je mešanje uporabe pojma tajnosti in zaupnosti lahko zavajajoče glede na pomen pojma tajnosti v kontekstu obveznosti po Zakonu o tajnih podatkih. Zato predlaga IP poenotenje pojmov v smislu kot sledi: »2. zagotovi, da so osebe, pooblaščenice za obdelavo osebnih podatkov, zavezane k varovanju tajnosti osebnih podatkov ali zaupnosti ali da za njih velja ustrezna zakonska dolžnost varovanja tajnosti osebnih podatkov;

4. odstavek 5. točka: po mnenju IP bi glede podpiranja upravljavca veljalo v enaki meri upoštevati vse pravice posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, zato predlagamo dopolnitev 5. točke 4. odstavka, kot sledi: »5. glede na vrsto obdelave pri tej po možnosti podpira upravljavca s primernimi tehničnimi in organizacijskimi ukrepi, da izpolni svoje obveznosti odgovorov na zahtevke po upoštevanju v tem delu zakona navedenih pravic posameznikov, na katere se nanašajo podatki;«

4. odstavek 6. točka: IP izpostavlja, da je navedba členov v 6. točki 4. odstavka najverjetneje netočna glede na njihovo vsebino. Po mnenju IP bi glede na vsebino veljalo navesti člene 32-36 Splošne uredbe in člene 29-35 ZVOP-2 ter eventualno člen 76, člen 46 in člene, ki se nanašajo na obveznosti upravljavca v zvezi s pravicami posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki.

7. odstavek: IP izpostavlja, da bi se besedno zvezo »izključno po navodilih upravljavca« v 7. odstavku lahko razumelo preozko. Upravljavec obdelovalcu namreč zaupa neko obdelavo ponavadi zato, ker gre za neko specialno obdelavo, ki je sam ne obvlada do take mere kot za to specializirani obdelovalec. Zato tudi upravljavec ne more dati obdelovalcu vseh natančnih in izrecnih navodil glede obdelave, ampak splošnejša navodila, po katerih se mora ravnati glede na pravila stroke. Zato bi veljalo določbo v tem delu nekoliko dopolniti, kot sledi: »(7) Obdelovalec in vsaka oseba, podrejena upravljavcu ali obdelovalcu, ki ima dostop do osebnih podatkov, sme te podatke obdelovati v skladu izključno z navodili upravljavca, razen če to od nje zahteva pravo Unije ali pravo države članice.«.

K 31.a členu

1. odstavek: IP izpostavlja na netočnost uporabe izraza »katalog«, ki ga je Splošna uredba nadomestila z »evidenca dejavnosti obdelave«, zato predlagamo, da se uporablja uradni izraz »evidenca dejavnosti obdelave«, kot sledi: »(1) Upravljavec in obdelovalec vodita evidenco dejavnosti obdelave v skladu s členom 30 Splošne uredbe in skrbita za točnost in posodobljenost tega kataloga evidence dejavnosti obdelave.«.

2. odstavek: Obveznost glede vodenja evidence dejavnosti obdelave, kot je opredeljena v drugem odstavku vsebinsko glede na pomen besedila ni skladna z določbami Splošne uredbe (glede na sporočene popravke prevoda. Zato bi bilo smiselno vsebinsko uskladiti s Splošno uredbo (upoštevajoč oroginalno angleško verzijo oz. sporočene popravke prevoda), kot sledi: »(2) Ta obveznost se ne uporablja za upravljavce in obdelovalce, ki so fizične osebe ali ki so pravne osebe z manj kot 250 zaposlenimi, razen če za tiste njihove obdelave, za katere je verjetno, da izvajajo obdelave, ki predstavljajo tveganje za človekove pravice ali temeljne svoboščine posameznikov, na katere se

nanašajo osebni podatki, če ne gre le za občasne obdelave ~~aliter tudi~~ za tiste obdelave, ki vključujejo posebne vrste podatkov ali osebne podatke v zvezi s kazenskimi obsodbami ali prekrški.«.

3. odstavek: S ciljem zagotovitve, da bodo k vodenju evidence dejavnosti obdelave zavezani vsi izvajalci zdravstvene dejavnosti (terminologija področnih zakonov) in ne le izvajalci zdravstvenih storitev, predlagamo dopolnitev besedila kot sledi: »(3) Izjema iz prejšnjega odstavka se ne uporablja za upravljavce in obdelovalce, ki so del javnega sektorja, notarje, odvetnike, detektive, izvršitelje, izvajalce zasebnega varovanja **ter za izvajalce zdravstvene dejavnosti, vključno z zasebnimi zdravstvenimi delavci, zasebne zdravstvene delavce ter za izvajalce zdravstvenih storitev.**«.

K 32. členu

2. odstavek točka a: IP izpostavlja redakcijski popravek v točki a drugega odstavka, kot sledi: »(a) psevdonimizacijo in šifriranje ~~m~~ osebnih podatkov;«.

2. odstavek točka e: IP izpostavlja redakcijski popravek v točki e drugega odstavka glede na vsebinsko uporabo pojma »telekomunikacijski« v področnih zakonih, kot sledi: »(e) v primeru dosegljivosti osebnih podatkov preko **elektronskega komunikacijskega** ~~telekomunikacijskega~~ sredstva ali omrežja, morajo strojna, sistemska in aplikativno programska oprema zagotavljati, da je obdelava osebnih podatkov v zbirkah osebnih podatkov v mejah pooblastil uporabnika takšnega sredstva oziroma omrežja;«.

2. odstavek točka f: IP izpostavlja vsebinsko netočnost glede zagotavljanja notranje sledljivosti obdelav osebnih podatkov in posledično predlaga popravek besedila točke f drugega odstavka, kot sledi: »(f) ukrepe, ki omogočajo poznejše ugotavljanje, kdaj so **bili posamezniki vrste osebnih podatkov vneseni** v zbirko osebnih podatkov, uporabljeni ali drugače obdelani in kdo je to storil, in sicer za obdobje 5 let od zaključka leta, v katerem je potekala obdelava, razen če za obdelave posameznih vrst osebnih podatkov drug zakon ne določa drugače.«. Ni videti razlogov za dikcijo, kot jo vsebuje tudi obstoječi ZVOP-1: "...kdaj so bili posamezni osebni podatki vneseni v zbirko osebnih podatkov, uporabljeni ali drugače obdelani in kdo je to storil"

K 33. členu

1. odstavek: IP predlaga, da se v izogib nejasnim pri izvajanju določbe glede na zahteve Splošne uredbe, besedilo poenoti s pomenom določb Splošne uredbe in 34. členom ZVOP-2, kot sledi: »(1) Upravljavec oziroma obdelovalec morata v skladu s členom 33 Splošne uredbe brez nepotrebnega odlašanja, **po možnosti pa najpozneje v 72-urah po seznanitvi s kršitvijo**, obvestiti Informacijskega pooblaščenca o vsaki kršitvi varstva osebnih podatkov, ki jo zaznata, če je verjetno, da bo povzročila tveganje za ~~posege v~~ **človekove** pravice in ~~temeljne~~ svoboščine posameznikov.«

2. odstavek: IP predlaga redakcijski popravek v prvem stavku drugega odstavka, kot sledi: »... dalo ugotoviti dejstva v **zvezi** s kršitvijo, ter jih ...«.

3. odstavek: V izogib nejasnosti glede postopka, v katerem IP naloži ukrepe, IP predlaga naslednjo dopolnitev tretjega odstavka: »(3) Če Informacijski pooblaščenec presodi, da je to potrebno, upravljavcu oziroma obdelovalcu **v okviru inšpekcijskega postopka** naloži ustrezne ukrepe, ki bi lahko prispevali k učinkovitemu obvladovanju kršitve.«

4. odstavek: IP predlaga redakcijski popravek 4. odstavka, kot sledi: »...v drugi državi članici, pa je verjetno, da **bi** zaradi kršitve lahko nastala tveganja tudi ...«.

K 34. člen

1. odstavek: IP izpostavlja, da glede na drugačno naravo (gre za obveščanje na podlagi zahteve posameznika), roke in vsebino obveščanja po 4. odstavku 88. člena ZVOP-2, uporaba tega postopka v primeru obveščanja posameznikov o kršitvah varstva osebnih podatkov ni primerna oz. je celo v nasprotju z namenom te določbe. Zato predlagamo črtanje drugega stavka prvega odstavka.

3. odstavek: Predlagana določba vnaša manjšo pravno predvidljivost, saj ni takšna, kot izhaja iz Splošne uredbe. V tretjem odstavku 34. člena Splošne uredbe se obveščanje posameznikov prek medijev izvede samo, če bi (posamično) obveščanje posameznikov: »... zahtevalo nesorazmeren napor. V takšnem primeru se namesto tega objavi javno sporočilo ali izvede podoben ukrep, s katerim so posamezniki, na katere se nanašajo osebni podatki, enako učinkovito obveščeni.« Predlagamo, da se bodisi uporabi ta pogoj iz Splošne uredbe bodisi črta predlagani 3. odstavek.

K 35. členu

Dodatno IP predlaga, da se v tem členu določi, s kakšnim aktom IP »odloči« v okviru predhodnega posvetovanja, kot ga določa 60. člen predloga ZVOP-2 (mnenje).

3. odstavek: IP izpostavlja nejasnost izraza »predlog« v drugem stavku tretjega odstavka in predlaga naslednjo dopolnitev: »**Pregled Predlog** mora vedno izvesti v primeru, da se spremeni tveganje, ki ga povzroča zadevna obdelava.«, ki izhaja tudi iz angleške verzije Splošne uredbe (angl. review).

K 36. členu

IP izpostavlja, da je treba v celotnem besedilu predloga ZVOP-2 zaradi poenotenja izrazov potrebno izraz »prenos« uporabljati zgolj v smislu prenosa osebnih podatkov v tretje države (izraz »iznos« po ZVOP-2), pojem posredovanje pa dosledno uporabiti v vseh primerih, ko gre za »klasično« posredovanje osebnih podatkov med upravljavci, kot ga urejajo členi 36-38 ZVOP-2. V skladu s tem bi bilo treba v celotnem besedilu ZVOP-2 uporabo izrazov »prenos« in »prenašati« ter »posredovanje« in »posredovati« pojmovno poenotiti glede na vsebino (predvsem členi 36-38 ter členi 53-56).

1. odstavek: Iz prvega odstavka, ki ureja posredovanje osebnih podatkov iz organov javnega sektorja v druge organe javnega sektorja, zaradi besedice in izhaja, da je posredovanje dopustno le v primeru, ko sta komulativno izpolnjena dva pogoja, in sicer: (1) če je potrebno za izvajanje nalog v pristojnosti organa, ki prenaša podatke, ali tretje osebe, ki se ji podatki prenašajo, in (2) so izpolnjeni pogoji, ki bi dopuščali obdelavo po četrtem odstavku 8. člena in 9. členu tega zakona.

V zvezi s prvim stavkom prvega odstavka tudi ni jasno, zakaj se med pogoji omenja 9. člen tega zakona, saj prvi odstavek 36. člena ureja posredovanja osebnih podatkov drugim upravljavcem javnega sektorja, medtem ko 9. člen tega zakona določa pravne podlage za obdelavo osebnih podatkov v zasebnem sektorju, pri čemer je posredovanje osebnih podatkov, ki se izvede od oseb javnega sektorja k osebam zasebnega sektorja, urejeno v drugem odstavku 36. člena. Prav tako tudi ni jasno, zakaj mora biti kot pogoj naveden četrti odstavek 8. člena, ki ureja obdelavo osebnih podatkov, ki so potrebni za zaščito življenjskih interesov posameznika, kar je zgolj ena do pravnih podlag za obdelavo osebnih podatkov v javnem sektorju, med tem, ko ni navedeno, da se osebni podatki lahko prenesejo, če tako določa zakon, ki je sicer primarna pravna podlaga za obdelavo osebnih podatkov v javnem sektorju.

IP ob upoštevanju zgoraj pojasnjenega meni, da bi bilo bolje, če bi se prvi odstavek 36. člena glasil takole:

»(1) Posredovanje osebnih podatkov, ki ga izvedejo organi javnega sektorja, v druge organe javnega sektorja, je dovoljeno, če tako določa zakon ali če je to potrebno za izvajanje nalog v pristojnosti organa, ki prenaša posreduje podatke, ~~ali tretje osebe, ki se ji podatki prenašajo~~, in so izpolnjeni

pogoji, ki bi dopuščali obdelavo po ~~četrtem 8. členu in 9.~~ členu tega zakona. Organ javnega sektorja ali tretja oseba, ki se muji podatki preneseje posredujejo, sme osebne podatke obdelovati samo v namen, za uresničevanje katerega se ji prenašajajo posredujejo. Obdelava v druge namene je dovoljena pod pogoji iz šestega ali sedmega odstavka 8. člena tega zakona.«

2. odstavek:

Glede na to, da se v javnem sektorju kot primarna pravna podlaga za obdelavo osebnih podatkov uporablja zakon, bi bilo primerno, da se to navede v 1. točki drugega odstavka 36. člena, kjer tudi ni jasno, zakaj bi moral biti izpolnjen pogoj, ki bi dopuščal obdelavo po 14. členu tega zakona, (14. člen ureja področje uporabe II. dela tega zakona).

IP ob upoštevanju zgoraj pojasnjene meni, da bi bilo bolje, če bi se 1. točka drugega odstavka 36. člena glasila: »1. ~~je potreben za izvajanje nalog v pristojnosti organa, ki prenaša podatke, tako določa zakon ali če je to potrebno za izvajanje nalog v pristojnosti organa, ki posreduje podatke, in so izpolnjeni pogoji, ki bi dopuščali obdelavo po 9. 14.~~ členu tega zakona;«.

V 2. točki drugega odstavka 36. člena bi bilo smiselno poudariti, da je posredovanje dopustno, kadar posameznik nima upravičenega interesa za izključitev posredovanja in dopolniti besedilo 2. točke drugega odstavka, kot sledi: »2. tretja oseba, ki se ji podatki prenašajo, prepričljivo pojasni zakoniti interes za seznanjenost s podatki, ki naj bi se prenesli, in posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, nima upravičenega interesa za izključitev posredovanja prenesa, ki bi ga bilo treba zaščititi, ali«.

3. odstavek: IP izpostavlja, da je glede na vsebino v 3. odstavku ne gre za izjemo po 17. členu ZVOP-2, ampak izjemo po drugem odstavku 12. člena ZVOP-2.

K 37. členu

Glede na to, da po 9. točki prvega odstavka 6. člena uporabnik pomeni fizično ali pravno osebo, javni organ ali drugo telo, ki so mu bili osebni podatki (že) razkriti, bi bilo primerneje, da bi se izraz »drugemu uporabniku« zamenjal z izrazom »drugim fizičnim ali pravnim osebam, javnim organom, agencijam ali drugim telesom«.

K 38. členu

1. odstavek: Tudi v prvem odstavku 38. člena bi bilo izraz »uporabnikom ali upravljavcem« primerneje zamenjati z izrazom »drugim fizičnim ali pravnim osebam, javnim organom, agencijam ali drugim telesom«.

2. in 3. odstavek: Po mnenju IP bi bilo glede na pomen besedila v 1. točki drugega odstavka in v tretjem odstavku izraz »uporabniku ali upravljavcu« zamenjali z izrazom »vlagatelju zahteve« .

5. odstavek: V petem odstavku, ki ureja pravno varstvo v primeru zavrnitve posredovanja osebnih podatkov, bi bilo smiselno ločevati med osebnimi podatki, ki jih organi in nosilci javnih pooblastil posredujejo iz uradnih evidenc in javnih knjig, od posredovanja osebnih podatkov iz drugih zbirk osebnih podatkov (sem spadajo zlasti zbirke, ki jih vodijo upravljavci zasebnega sektorja). V primeru zavrnitve posredovanja osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig bi bilo smiselno, da bi v primeru zavrnitve o tem najprej odločal organ druge stopnje (če obstaja), v nasprotnem primeru pa upravno sodišče (kot to poteka že sedaj), v primeru zavrnitve posredovanja podatkov iz zbirk zasebnega sektorja, pa bi odločala sodišča splošne pristojnosti. Peti odstavek 38. člena bi se tako glasil:

»(5) Če je zahteva za posredovanje osebnih podatkov delno ali v celoti zavrjena, lahko uporabnik/vlagatelj v primeru, ko se zahteva nanaša na posredovanje osebnih podatkov iz uradnih evidenc ali javnih knjig zahteva, da o njegovi zahtevi najprej odloči organ druge stopnje, če tega ni ali če tudi organ druge stopnje zavrne njegovo zahtevo, pa lahko zahteva sodno varstvo, o katerem odloča pristojno sodišče, po določbah zakon~~eva~~, ki ureja~~je~~ ~~sodne postopke~~ upravni spor. V primeru zavrnitve zahteve za posredovanje osebnih podatkov iz zbirk, ki niso uradne evidence ali javne knjige, lahko vlagatelj zahteva sodno varstvo, o katerem odloča sodišče splošne pristojnosti.«

7. odstavek: Glede na namen zagotavljanja notranje sledljivosti obdelav osebnih podatkov predlaga IP naslednjo dopolnitev besedila 7. odstavka: »(7) Upravljav~~ec~~ mora za vsako posredovanje osebnih podatkov zagotoviti, da je mogoče pozneje ugotoviti, kater~~ie~~ ~~vrste~~ ~~osebnih~~ ~~podatkov~~ so bil~~ie~~ posredov~~ane~~, komu, kdaj in po kateri pravni podlagi, za kateri namen oziroma iz katerih razlogov oziroma za potrebe katerega postopka, razen če drug zakon za posredovanje posameznih vrst podatkov ne določa drugače.«

K 39. členu

IP izpostavlja nejasnost dikcije besedila drugega stavka tega člena in predlaga dopolnitev, kot sledi: »Navedeno ne posega v določbe zakonov, ki urejajo posamezne osebne dokumente, **glede dopustnosti pravici upravljavca** ~~do~~ kopiranja osebnega dokumenta.«

K 40. členu

1. odstavek: V prvem odstavku je pogoj po mnenju IP opredeljen prestrogo, če gre za avtomatsko obdelavo. Po sedanji zakonodaji je namreč navedena omejitev mišljena za ročne vpoglede v informatizirano zbirko (npr. eRISK), tj. da uradna oseba, ki pridobiva podatke vpiše priimek in EMŠO in ne zgolj EMŠO. Temu bi moral po mnenju IP slediti tudi ZVOP-2.

Ko pa gre za avtomatsko obdelavo, je ta pogoj namreč nesmiselen in celo vodi do težav pri pridobivanju podatkov. Smisel enoličnih identifikatorjev (kot povezovalnih znakov) je ravno v tem, da se jih uporablja samostojno in za potrebe informacijskih rešitev, ker pač nedvoumno in enoznačno določijo posameznika. Pri avtomatski izmenjavi torej ne more priti do prekomernih in napačnih poizvedb (če bo npr. EMŠO napačen, sistem pač ne vrne nobenega rezultata). Predlagana določba bi lahko bistveno otežila delovanje številnih uradnih evidenc, ki pridobivajo iz drugih evidenc podatke na podlagi npr. EMŠO npr. FURS, ZZZS, ZPIZ, ZRSZ, NIJZ in CRP.

Temu primerno bi bilo po mnenju IP treba dopolniti določbe 40. člena predloga ZVOP-2.

K 41. členu

3. odstavek: IP izpostavlja, da, razen v izjemnih in utemeljenih primerih (ko npr. drug zakon zahteva nadaljnjo hrambo podatkov), v tretjem odstavku opredeljeno blokiranje osebnih podatkov ni primeren zaključek življenjske poti podatkov, ker so podatki na ta način še vedno na voljo (se dejansko še obdelujejo) in lahko dejansko kdo še vedno dostopa do njih. Zato predlagamo v tem smislu dopolnitev tega odstavka.

K IV. DELU – pooblašcene osebe za varstvo podatkov, kodeksi ravnanja in certificiranje

K 42. členu

1. odstavek: IP s ciljem zagotavljanja ustrezne ravni kvalifikacij pooblaščenih oseb za varstvo osebnih podatkov predlaga uskladitev zahtev ZVOP-2 z zahtevami Splošne uredbe in Direktive ter posledično naslednjo dopolnitev prvega odstavka: »1) Pooblašcena oseba za varstvo osebnih podatkov (v nadaljevanju: pooblašcena oseba) je oseba z ustreznimi poklicnimi odlikami in zlasti strokovnim

znanjem ter dejanskimi izkušnjami o zakonodaji in praksi na področju varstva osebnih podatkov ~~ali na primerljivem področju~~, ki upravljavcu ali obdelovalcu na neodvisen način pomaga pri zagotavljanju skladnosti obdelave osebnih podatkov s pravili Splošne uredbe ter določbami tega zakona in drugih zakonov, ki urejajo obdelavo in varstvo osebnih podatkov.« Znanja na primerljivem področju namreč ne morejo zadostiti zahtevam po ustreznih znanju, izkušnjah in praksi na področju varstva osebnih podatkov, ki je bistveno drugačno kot so zahteve po tem za druga področja varovanja drugih vrst zaupnih podatkov.

2. odstavek: upoštevajoč pripombe k prvemu odstavku predlagamo črtanje drugega odstavka tega člena, ob tem izpostavljam, da so pogoji za imenovanje pooblaščenih oseb določeni v 44. členu (kjer v luči zgoraj navedenega prav tako dodajamo pripombe k besedilu predloga zakona glede samih pogojev). Razumemo predlog zakonodajalca, da ustrezne delovne izkušnje za imenovanje pooblaščenih oseb razširi tudi na področja drugih »zaupnih« vrst podatkov, kot so recimo bančna tajnost ali poslovna skrivnost, vendar pa izražamo resen pomislek, da te delovne izkušnje glede na naloge pooblaščenih oseb niso primerne in jih bo tudi v nadzorni praksi težko izkazovati oz. dokazovati. Kaj bi npr. šteli za tri leta dela delovnih izkušenj na področju poslovne skrivnosti? Ima po drugi strani vsak bančni uslužbenec z več kot tremi delovnimi leti izkušenj že dovolj izkušenj na področju bančne tajnosti?

Dodatno izpostavljam nejasnosti v obrazložitvi k temu členu. Stavek: »S predlagano ureditvijo se ne vzpostavlja reguliran poklic, temveč neodvisne osebe znotraj upravljavca ali obdelovalca, ki naj preprečijo tveganja ali kršitve varstva osebnih podatkov.«, ni točen. Naloga pooblaščenih oseb namreč ni preprečevanje tveganj ali kršitev, temveč njihova identifikacija, obvladovanje oziroma upravljanje. Pooblaščen oseb v določenih situacijah ne bo mogla preprečiti kršitve (npr. ker vodstvo ni dalo na voljo dovolj sredstev za odpravo ugotovljenih nepravilnosti, ker ni odredilo odprave nepravilnosti, ker ni upoštevalo priporočil pooblaščenih oseb ipd.), pa zaradi tega ne bi smeli šteti, da pooblaščen oseb ni opravila svoje naloge. Nikjer v Splošni uredbi ni določeno, da je naloga pooblaščenih oseb preprečevanje kršitev ali tveganj, zato predlagamo, da se to ustrezno popravi, da ne bi prišlo do napačnih interpretacij glede položaja in nalog pooblaščenih oseb.

K 43. členu

1. odstavek: Glede na predlagani prvi odstavek bodo morala pooblaščen oseb imenovati tudi sodišča, ureditev naj bi bila torej drugačna kot v Splošni uredbi, ki določa izjemo »razen sodišč, kadar delujejo kot sodni organ«. Če je to namen zakonodajalca, mu ne nasprotujemo, želeli smo samo opozoriti na nekoliko drugačno ureditev, kot je v Splošni uredbi.

Dodatno IP izpostavlja, da je v prvem odstavku 2. točka bistveno širša in strožja glede imenovanja pooblaščenih oseb kot Splošna uredba: v ZVOP-2 je določeno »redno, sistematično in obsežno spremljanje posameznikov«, v Splošni uredbi pa je v členu 37 v prvem odstavku v točki b opredeljeno: »redno in sistematično obsežno spremljati«. V Splošni uredbi se torej beseda obsežno nanaša na redno in sistematično, predlog ZVOP-2 pa glede na predlagano dikcijo enači te tri pojme: redno, sistematično, obsežno.

Po mnenju IP bi bilo treba besedilo točke 2 prvega odstavka predloga ZVOP-2 uskladiti z določbami Splošne uredbe, kot sledi: »... vključujejo redno, in sistematično ~~in~~ obsežno spremljanje posameznikov, ...«.

K 44. členu

1. odstavek: V prvem odstavku bi bilo zaradi lažjega razumevanja predpisa s strani upravljavcev in obdelovalcev ter za višjo raven pravne predvidljivosti ustrezneje, če se besedilo opredeli in izogne

dvojnimi referencami (na 5. odstavek 37. člena in drugi stavek šestega člena 38. člena Splošne uredbe), saj se ta naprej nanašata na 39. člen Splošne uredbe.

2. odstavek: V 4. točki drugega odstavka (glej komentar k pripombam k 42. členu glede izkušenj na področju poslovne skrivnosti itd.) predlagamo dopolnitev besedila kot sledi: »4. ima vsaj tri leta delovnih izkušenj s področja varstva osebnih podatkov ~~ali področja informacijske varnosti ali področja poslovne skrivnosti po zakonu, ki ureja gospodarske družbe ali zaupnih podatkov po zakonu, ki ureja bančništvo,~~«.«.

Dodatno redakcijsko izpostavljam na napake pri oštevilčenju točk (dve 4. točki v drugem odstavku).

3. odstavek: V 3. odstavku manjka predlagamo vsebinsko popravke (glej pripombe k 2. točki prvega odstavka 43. člena, kot sledi: »(3) Javni sektor lahko za pooblaščen osebo izjemoma s pogodbo v pisni obliki imenuje tudi posameznika ali posameznico iz zasebnega sektorja, ali pravno osebo zasebnega sektorja, če ta subjekt javnega sektorja nima več kot 20 zaposlenih (varianta: 30 zaposlenih), če njegovo delovanje ne vsebuje visoke stopnje tveganj obdelave osebnih podatkov za človekove pravice in temeljne svoboščine in interese posameznikov, ne gre za množične avtomatične obdelave osebnih podatkov, ne gre za redno ~~in~~, sistematično ~~in~~ obsežno spremljanje posameznikov ali njihovo profiliranje ter tudi ~~ne~~ za ... «.

Dodatno IP v zvezi s 3. odstavkom izpostavlja, da je v 37. členu Splošne uredbe med pogoji, ko se zahteva imenovanje pooblaščen osebe predvidena obsežna obdelava posebnih vrst osebnih podatkov (in ne vsaka obdelava posebnih vrst osebnih podatkov), prav tako pa iz določb tega odstavka (ali drugih določb ZVOP-2) ni razbrati, kdaj naj bi šlo za obdelavo posebnih vrst osebnih podatkov kot del primarne dejavnosti subjekta javnega sektorja, zaradi česar bi v praksi lahko prihajalo do nejasnosti v interpretaciji te določbe in z njo povezanih obveznosti upravljavcev in obdelovalcev v javnem sektorju.

IP v zvezi s tem členom dodatno opozarja, da člen ne določa nobenih primerljivih pogojev za pooblaščen osebe v zasebnem sektorju. Po mnenju IP to ni primerno, saj bi določene zahteve (razen zahteve po zaposlitvi pri upravljavcu oz. obdelovalcu) vsekakor morale biti opredeljene kot obvezne tudi za pooblaščen osebe pri upravljavcih in obdelovalcih v zasebnem sektorju (kot npr. obvladovanja slovenščine, poslovna sposobnost, univerzitetna izobrazba, pogoj nekaznovanosti). V zasebnem sektorju po mnenju IP ne more zadoščati za imenovanje pooblaščenih oseb nižji nivo, saj se prav v zasebnem sektorju pogosto zbirajo in obdelujejo bistveno bolj povedni oz. z vidika pravic posameznika bolj tvegani osebni podatki kot v javnem sektorju.

K 48. členu

1. odstavek: V prvem odstavku bi bilo s ciljem zagotavljanja zakonitosti obdelav osebnih podatkov treba spremeniti drugo točko. Pooblaščen oseba (za opravljanje svojih nalog) namreč ne potrebuje redno dostopa do »vseh osebnih podatkov ter dejanj obdelave«. Zato bi bilo smiselno to točko dopolniti na način, da se določi, da ima: »dostop do osebnih podatkov ter dejanj obdelave«. Splošna uredba takšne določbe ne pozna, ampak je ta zajeta v drugem odstavku 38. člena Splošne uredbe. Kot je predlagano, bi lahko v praksi pomenilo nesorazmerno obdelavo osebnih podatkov, ki ni potrebna.

K 50. členu

5. odstavek: redakcijski popravek, kot sledi: »... postopku ~~iz~~ prejšnjega odstavka ugotovi, ...«.

K 51. in 52. členu

Stališče IP je, da IP ne bi smel biti vključen v postopek akreditacije in certifikacije tako, da z odločbo ugotavlja izpolnjevanje zahtev, temveč zgolj (v sodelovanju s Slovensko akreditacijo) predpiše merila, ki se pri Slovenski akreditaciji uporabijo za akreditacijo certifikacijskih teles in merila, ki jih certifikacijska telesa uporabljajo za certifikacijo in so sestavni del akreditacijske sheme.

Predlagatelj se je jasno odločil, da se v Sloveniji naslonimo na mehanizem akreditacije v skladu z Uredbo (ES) št. 765/2008 Evropskega parlamenta in Sveta. Skladno s to uredbo je v Sloveniji nacionalni akreditacijski organ Javni zavod Slovenska akreditacija (SA), ki deluje po določenih uredbe in nacionalnega zakona o akreditaciji in se s tem zakonom ne sme posegati v njegove pristojnosti.

Organu za certificiranje lahko akreditacijo podeli le nacionalni akreditacijski organ, ki je pristojen za nadzor nad certifikacijskimi organi, ki jim je akreditacijo dodelil in mu tudi edini lahko (začasno) odvzame ali prekliče akreditacijo na določenem področju. Lahko tudi na predlog nadzornega organa (IP), kot je to predvideno v tretjem odstavku 52. člena.

Uredba (ES) št. 765/2008 v 5(1) členu določa, da nacionalni akreditacijski organi na zahtevo organa za ugotavljanje skladnosti ocenijo, ali ima ta organ za ugotavljanje skladnosti pristojnosti za izvajanje določene dejavnosti ugotavljanja skladnosti. V okviru te presoje se ocenjuje tudi mehanizem certificiranja, ki ga certifikacijski organ uporablja in katerega lastnik je v večini primerov ta organ. Nacionalni akreditacijski organ izda certifikat o akreditaciji oziroma akreditacijsko listino (Zakon o akreditaciji). To listino lahko izda in odvzame samo nacionalni akreditacijski organ, ki edini lahko preverja izpolnjevanje zahtev po akreditacijski shemi, ki jo razvije za določeno področje.

Organi za potrjevanje skladnosti (certification body) se tipično specializirajo za določena področja, za katera razvijejo certifikacijske mehanizme in izdajajo potrdila oz. certifikate. Tudi če zakonodajalec predvidi, da ustreznost teh mehanizmov potrjuje IP, sposobnost organov za ugotavljanje skladnosti za nadzor v skladu z njimi preverja SA.

Glede na te navedbe je potrebno besedilo 51. in 52. člena spremeniti tako, da bo jasno, da morata biti akreditacijska shema in certifikacijski mehanizem certifikacijskega organa potrjena s strani Slovenske akreditacije v soglasju z nadzornim organom (IP), ne pa s strani nadzornega organa (IP). Vsa ostala razmerja so že določena v Uredbo (ES) št. 765/2008.

Zato predlagamo, da se člena 51 in 52 glasita kot sledi:

»*Certificiranje*

51. člen

(1) Certificiranje za potrebe tega zakona je prostovoljni postopek ugotavljanja, ali so dejanja obdelave osebnih podatkov s strani upravljavcev in obdelovalcev skladna z merili iz določenega mehanizma certificiranja. O ugotovitvi takšne skladnosti se upravljavcu ali obdelovalcu izda certifikat.

(2) Merila posameznega certifikacijskega mehanizma odobri Informacijski pooblaščenec v skladu s petim odstavkom člena 42 Splošne uredbe ali Odbor v skladu s petim odstavkom člena 42 Splošne uredbe.

(3) Certifikat se lahko uporablja za izkazovanje, da so dejanja obdelave osebnih podatkov s strani upravljavca ali obdelovalca skladna s Splošno uredbo, tem zakonom ali drugim zakonom, pri čemer pa posedovanje certifikata ne posega v odgovornosti upravljavca ali obdelovalca za skladnost njihovih delovanj obdelave osebnih podatkov s Splošno uredbo in ne posega v nadzorne pristojnosti Informacijskega pooblaščenca po tem zakonu ali po Splošni uredbi.

(4) Informacijski pooblaščenec upravlja seznam odobrenih certifikacijskih mehanizmov ter ga sproti objavlja na svoji spletni strani.«

»Postopek akreditiranja teles za certificiranje

52. člen

(1) Certificiranje izvajajo telesa, ki jih na podlagi njihove vloge za to akreditira nacionalni akreditacijski organ (Javni zavod Slovenska akreditacija), v skladu z določbami točke b prvega odstavka člena 43 Splošne uredbe in določbami zakona, ki ureja akreditacijo. Dodatne zahteve v skladu s točko b prvega odstavka in tretjim odstavkom člena 43 Splošne uredbe določi Informacijski pooblaščenec.

(2) Slovenska akreditacija izda akreditacijsko listino certifikacijskemu telesu in o tem dejstvu obvesti Informacijskega pooblaščenca. Zoper odločbo iz prejšnjega stavka se lahko vložijo pritožbe po določbah zakona, ki ureja akreditacijo, zoper odločitev o pritožbi je dopusten upravni spor.

(3) Če Odbor ali Informacijski pooblaščenec spreminita merila iz drugega odstavka 51. člena ali Informacijski pooblaščenec spremeni zahteve po drugem stavku prvega odstavka tega člena, o tem obvestita Slovensko akreditacijo, ki je na njih vezana v novih postopkih po drugem stavku prvega odstavka tega člena.«

K V. DELU – prenos osebnih podatkov tretjim državam ali mednarodnim organizacijam ter glede čezmejnne obdelave

IP na načelni ravni z vidika zagotavljanja pravne varnosti in predvidljivosti postopkov izpostavlja, da ibi bilo smiselno opredeliti, kakšna bo po sprejemu ZVOP-2 pravna narava in veljavnost že izdanih odločb IP glede iznosa osebnih podatkov v tretje države. Glede na bistveno spremembo pravil in širše zakonske ureditve področja, bi namreč v nasprotnem primeru lahko nastale situacije dvotirnega urejanja ter posledično neenakega urejanja istovrstnih pravnih razmerij (po odločbah izdanih na podlagi ZVOP-1 in strožje po določbah nove Splošne uredbe ter ZVOP-2).

K 55. členu

1. odstavek: K 1. točki prvega odstavka IP pripominja, da bi v izogib nejasnostim veljalo določbo dopolniti na način, da ne bo dvoma o tem za koga mora biti pravni akt zavezujoč, in sicer kot sledi: »1. so v ustreznem pravnem aktu, ki je pravno obvezujoč za upravljavca in prejemnika osebnih podatkov, določeni ustrezni ukrepi za varstvo osebnih podatkov ali«.

K VI. DELU – nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov Republike Slovenije

K 58. členu

3. odstavek: IP se zastavlja vprašanje, ali je dikcija besedila, kot jo vsebuje tretji odstavek ustrezna in ali ta določba res zajame vse položaje, ko velja ZVOP-2. Po oceni IP temu ni tako, zato v razmislek predlagamo rešitev, da bi se pristojnost IP vezala na ozemeljsko veljavnost ZVOP-2, torej na način, da obsega pristojnost IP vse obdelave, glede katerih se uporabljajo določbe ZVOP-2.

K 59. členu

1. odstavek: IP izpostavlja načelno nestrinjanje z opredelitvijo širokega kroga izjem glede nadzornih pristojnosti IP, posebej v delu, ki se nanaša na točke 2, 3 in 4, 5 in 6. Gre za ustvarjanje pravno nejasnih izjem oziroma kroga subjektov, ki bodo izven nadzora, pri čemer je dikcija kot jo vsebuje predlog ZVOP-2 široka do te mere, da se posredno lahko krog izjem nevarno in samovoljno razširi, če bi se določeni zavezanci želeli načrtno izogniti nadzoru. To je posebej nevarno v primeru organov kazenskega pregona, kjer je posameznik prav z vidika posegov v zasebnost in varstvo osebnih podatkov posebej ranljiv in dejansko izpostavljen obsežnemu nadzoru s strani državnih organov. Ob tem IP izpostavlja, da je na primer v primeru 2. točke (pri državnih tožilcih) izključitev pristojnosti še celo širša kot pri sodnikih in ustavnih sodnikih, saj tam obsega le sodniško odločanje, tu pa poleg odločanja tudi celotno opravljanje državnotožilske funkcije in delovanje.

Iz navedenih razlogov IP nasprotuje določbam, ko so opredeljene v točkah 2, 3 in 4, 5 in 6 prvega odstavka.

K 60. členu

2. odstavek: V drugem odstavku je napačno navedeno, da je treba oceno učinka predložiti, kadar se vrste obdelav nanašajo na primere iz 41. člena tega zakona, saj 41. člen tega zakona določa rok hrambe osebnih podatkov. Pravilno bi bilo, da je treba oceno učinka predložiti, kadar se vrste obdelav nanašajo na primere iz 35. člena tega zakona.

6. odstavek: Podobno napačno navedbo člena vsebuje tudi šesti odstavek (namesto 41. člena bi moralo biti navedeno iz 35. člena).

K 61. členu

3. odstavek: V tretjem odstavku bi z namenom izključitve dvoma glede dopustnosti sodelovanja osebja drugega nadzornega organa pri opravljanju inšpekcijskega nadzora pri zavezancu kazalo poudariti, da člani ali osebje drugega nadzornega organa lahko sodelujejo v postopku inšpekcijskega nadzora in pri zavezancu pod vodstvom IP izvajajo enaka preiskovalna pooblastila kot nadzorniki IP.

K 66. členu

Glede na to, da popravljalna pooblastila poleg nadzornika lahko izvajajo tudi informacijski pooblaščenec in njegovi namestniki, bi bilo v naslovu člena treba izpustiti besedico »nadzorniki«, v prvem odstavku pa za besedo »Nadzornik,« dodati besede »informacijski pooblaščenec ali namestnik informacijskega pooblaščenca,« da bo člen skladen z ostalimi členi.

Skladno z navedenim bi bilo potrebno besedo »nadzornik« izbrisati tudi iz 1. točke prvega odstavka tega člena.

K 67. členu

Zaradi zagotovitve skladnosti z ostalimi členi bi bilo treba dopolniti tudi prvi odstavek tega člena, in sicer tako, da se v prvem stavku za besedo »Nadzornik« dodajo besede »informacijski pooblaščenec ali namestnik informacijskega pooblaščenca«, v drugem stavku pa se besedo »Nadzornik« izbriše.

Dodatno IP predlaga naslednje dopolnitve s ciljem zagotavljanja učinkovitega delovanja IP na področju inšpekcijskega nadzora, kot sledi: *»Nadzornik v primerih, kadar ~~je~~ iz podatkov v prijavi, ki jo je podale posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali iz druge prijave očitno, da ~~glede na podatke iz prijave~~ ni možno sklepati na kršitev varstva osebnih podatkov po Splošni uredbi, tem zakonu ali drugem zakonu oziroma predpisu, ki ureja obdelavo in varstvo osebnih podatkov, s sklepom odloči, da se inšpekcijski postopek ne uvede. Nadzornik v obrazložitvi sklepa navede razloge za neuvedbo postopka.«* Navedeno bi pomenilo, da je odvisno od presoje IP neuvedba možna ne glede na to, ali gre za prijavo prizadetega posameznika ali pritožbo kogarkoli drugega.

K 68. in 70. členu

Tudi v teh členih bi bilo zaradi zagotovitve skladnosti z ostalimi členi treba za besedo »Nadzornik« dodati besede »informacijski pooblaščenec ali namestnik informacijskega pooblaščenca«

Dodatno v izogib nejasnosti v zvezi z drugim odstavkom 70. člena predlagamo dopolnitev kot sledi: *»(2) Če nadzornik pri izvrševanju svojih pristojnosti ugotovi, da obstaja sum storitve kaznivega dejanja ali prekrška iz pristojnosti drugega prekrškovnega organa, poda kazensko ovadbo v skladu z zakonom, ki ureja kazenski postopek oziroma ~~poda pisni predlog pristojnemu prekrškovnemu organu izvede postopke~~ v skladu z zakonom, ki ureja prekrške.«*

K 72. členu

1. odstavek:

V 2. točki prvega odstavka je napačno navedena številka člena. Verjetno so mišljena mnenja iz 60. člena tega zakona.

V 5. točki prvega odstavka bi kazalo izpustiti besede »kodeksov poklicne etike«, in sicer iz razloga, ker so kodeksi ravnanja posebej urejeni v 50. členu tega zakona in 40. členu Splošne uredbe, IP pa jih po novem potrjuje in ne daje več neobveznih mnenj.

K VIII. delu – Varstvo svobode izražanja ter dostopa do informacij v razmerju do varstva osebnih podatkov

K 80. členu

1. odstavek:

Glede na to, da se 80. člen predloga zakona nanaša na ureditev razmerja med pravico dostopa do prosto dostopnih informacij javnega značaja in pravico do varstva osebnih podatkov, je primarno treba opozoriti, da se z določbo prvega odstavka navedenega člena, kot je sedaj predlagana, širi domet presoje testa interesa javnosti še na »zakon o medijih« in »druge zakone«, pri čemer iz obrazložitve predloga ne izhaja, na katere »druge« zakone naj bi se ta določba nanašala. Ob tem velja opozoriti, da zakon o medijih testa interesa javnosti glede razkritja sicer varovanih podatkov ne vsebuje (ZMed glede izjem v celoti napotuje na ZDIJZ, zato izrecna omemba zakona, ki ureja medije, niti ni potrebna), IP pa tudi ni znan noben drug zakon, ki bi za razkritje sicer varovanih podatkov določal tehtanje sorazmernosti v smislu testa interesa javnosti, kot ga določa drugi odstavek 6. člena ZDIJZ. Pri predmetni določbi gre namreč za generalno klavzulo, ki od zavezanca zahteva, da v vsakem konkretnem primeru oceni škodo, ki bo nastala z razkritjem ter koristi, ki jih razkritje prinaša in na podlagi tega pretehta, ali je razkritje v javnem interesu. Ker gre za določbo, na podlagi katere se izjemoma lahko razkrijejo sicer varovani (tudi osebni podatki), jo je treba v praksi uporabljati previdno in zgolj v tistih primerih, kjer interes javnosti za razkritje dejansko prevlada nad interesom, zaradi katerega so podatki varovani kot zakonska izjema. ZDIJZ ima v ta namen, poleg materialne določbe, urejen tudi poseben postopek (drugi odstavek 21. člena ZDIJZ), ki zagotavlja, da odločitev o tem, da se razkrijejo sicer varovani osebni podatki, sprejme le za to pristojni organ, ki mora svojo odločitev tudi ustrezno pisno utemeljiti, zagotovljeno pa je tudi pravno sredstvo. Ker izven postopka dostopa do informacij javnega značaja (torej po ZMed in »drugih zakonih«, kot je predlagano s predmetno določbo) takšna stopnja presoje in pravne varnosti z vidika tehtanja sorazmernosti med pravico dostopa in varstvom osebnih podatkov ni zagotovljena, IP predlaga, da se besedilo »zakona, ki ureja medije ali drugega zakona« na koncu prvega odstavka predloga 80. člena črta. Poleg tega velja opozoriti, da je namen določbe 80. člena predloga zakona urediti razmerje med pravico dostopa do prosto dostopnih informacij javnega značaja in varstvom osebnih podatkov, ta pravica pa se vedno uresničuje v okviru ZDIJZ (torej morajo zavezanci voditi postopek in odločati le po ZDIJZ in ne po drugih zakonih, kot bi bilo mogoče razbrati iz predloga navedene določbe).

2. odstavek:

Ker je namen določbe 80. člena uravnovežiti pravico do varstva osebnih podatkov s pravico dostopa do informacij javnega značaja, se mora določba drugega odstavka predloga 80. člena nanašati tako na postopke z zahtevo prosilca, kot na proaktivno objavo dokumentov. Pravica dostopa do informacij javnega značaja se v postopku po ZDIJZ namreč uresničuje na oba načina (torej v postopku z zahtevo, ko zavezanci odločajo na podlagi vložene zahteve prosilca v skladu s 17. členom ZDIJZ in v okviru proaktivne objave dokumentov po 10. 10. a in 10. b členu ZDIJZ). V kolikor bi sledili zastavljeni dikciji predloga člena, ki se izrecno nanaša samo na proaktivno objavo, bi to v praksi pomenilo, da bi zavezanci (ob izpolnjevanju drugih, prej navedenih pogojev) določene dokumente lahko proaktivno

objavili v psevdonimizirani obliki, ne bi pa jih smeli posredovati prosilcu na zahtevo. Navedno ni skladno z namenom, ki ga zasleduje predmetna določba, prav tako pa ni logično z vidika načela sorazmernosti obdelave osebnih podatkov (ker ima proaktivna objava osebnih podatkov širši domet kot posredovanje teh istih podatkov enemu prosilcu na zahtevo). Ob tem ni mogoče slediti stališču, da proaktivna objava vključuje tudi postopke z zahtevo. Ker gre za dve ločeni vrsti obdelave osebnih podatkov, različen pa je tudi namen obdelave, mora torej zakon oba primera izrecno in ločeno urediti.

IP ob tem predlaga, da se iz predloga določbe črta zadnji del besedila »ter ob upoštevanju drugih zakonskih izjem v skladu z določbami zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, zakona, ki ureja medije ali drugega zakona«, ker navedena dikcija presega okvir tega zakona in nesistemsko posega v materijo, ki jo sicer ureja ZDIJZ. Vprašanje, kdaj se dostop do zahtevane informacije javnega značaja zavrne, je namreč sistemsko že urejeno v ZDIJZ, ki zakonske izjeme določa v 5. a in 6. členu. Določba 80. člena predloga zakona predstavlja specialno določbo glede pravnih podlag za obdelavo osebnih podatkov, ne more pa posegati v vprašanje drugih zakonskih izjem od prosto dostopnih informacij javnega značaja. Ob tem velja ponovno opozoriti (kot že v pripombah k prvemu odstavku 80. člena), da ZMed zakonskih izjem od prosto dostopnih informacij ne ureja, ampak v tem delu v celoti napotuje na ZDIJZ, zato dikcija »ob upoštevanju izjem v skladu z določbami zakona, ki ureja medije« ni niti potrebna niti ustrezna. Glede drugih zakonskih izjem od prosto dostopnih informacij javnega značaja, pa kot že pojasnjeno, materijo ureja ZDIJZ, kjer je poleg taksativno naštetih zakonskih izjem, določen tudi postopek, v katerem se obstoj teh izjem presoja. Ker predlog določbe napotitev na postopek po ZDIJZ (procesno in materialno) že vsebuje, predlagamo, da se zadnji del besedila črta. Predlagano dikcijo bi bilo v praksi namreč mogoče razumeti na način, da določba drugega odstavka 80. člena glede zakonskih izjem od prosto dostopnih informacij javnega značaja uvaja nove izjeme (določne v drugih zakonih), ki z ZDIJZ niso določene, kar pa zagotovo ni njen namen in tudi presega namen zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

V skladu s predlaganim bi torej drugi odstavek določal, kot sledi: *»(2) Zaradi uresničevanja javnega interesa na področju sodelovanja javnosti, zagotavljanja transparentnosti dela ali spremljanja njihove prakse, zavezanci iz prejšnjega odstavka po postopku iz zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja ali lahko proaktivno javno objavijo tudi dokumente, ki niso zajeti v prvem odstavku tega člena, in predstavljajo prosto dostopno informacijo javnega značaja, na način delnega dostopa praviloma v anonimizirani obliki. V primerih, kadar zasledovanje navedenih namenov na ta način ni mogoče, pa jih lahko javno objavijo v psevdonimizirani obliki v skladu s Splošno uredbo ter ob upoštevanju drugih zakonskih izjem v skladu z določbami zakona, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, zakona, ki ureja medije ali drugega zakona.«*

3. odstavek: IP predlaga, da se tretji odstavek črta, ker je povsem nepotreben in zavajajoč, saj gre za blanketno normo, ki dejansko ne ureja ničesar.

K IX. DELU –obdelava osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj ali prekrškov, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij

IP uvodoma, kot je izpostavljeno že v pripombi k 6. členu glede definicije pojma »pristojni organ za potrebe izvajanja IX. dela ZVOP-2«, izraža nestrinjanje z odločitvijo, da se med subjekte – zavezance po IX. delu ZVOP-2 vključi tudi prekrškovne organe. Konkretno to pomeni, da praktično vsi subjekti javnega sektorja, kot npr. vse inšpekcije, ministrstva, IP, občine ipd. kot tudi prekrškovni organi sodijo pod okvir določb IX. dela ZVOP-2. V praksi to pomeni dvotirnost varstva, ki ne zagotavlja pravne varnosti in predvidljivosti zakonitih oblik obdelav in obveznosti upravljavcev. To po mnenju IP ni namen niti Splošne uredbe niti Direktive, ravno nasprotno, namen je večja pravna varnost, gotovost in

predvidljivost predpisov na področju varstva osebnih podatkov. Zato predlagamo, da se v tem delu spremeni tudi naslov IX. dela ZVOP-2 ter prvi odstavek 82. člena predloga ZVOP-2.

Na splošno IP glede tega dela zakona še izpostavlja nekatere bistvene nejasnosti. Tako v IX. delu ni predpisanega ne roka hrambe niti ne rokov za periodične preglede potrebe po hrambi, kot to zahteva 5. člen Direktive, in kot posebej izpostavlja tudi mnenje delovne skupine nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29³. O rokih hrambe sicer govori 41. člen ZVOP-2, vendar pa v IX. delu ZVOP-2 določa, da se glede ostalih stvari, ki jih ne ureja ta del, uporablja I. del zakona (41. člen je v III. delu). IP se glede na to sprašuje, kaj to v praksi pomeni? Če se uporablja v tem primeru zgolj specialna zakonodaja, ta v tem primeru zagotovo ne zagotavlja vseh potrebnih določb, kot jih zahteva Direktiva – npr. obvezna določitev maksimalnih in periodičnih pregledov rokov hrambe, obveznost dokumentiranja postopkov utemeljitve potrebe po podaljšanju roka hrambe, upoštevanje vgrajenega in privzetega varstva osebnih podatkov, zahtev glede različnih rokov hrambe za različne kategorije oseb ipd. V zgoraj omenjenem mnenju delovne skupine nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 je posebej izpostavljena tudi določba glede 'logiranja' dostopov – tudi administrativni dostopi morajo biti logirani ter zahteva, da nacionalna zakonodaja določi roke hrambe logov po 25. členu Direktive (člen 25 (1)). Prav tako v IX. delu ZVOP-2 manjka določba glede obdelave posebnih vrst osebnih podatkov (glej 10. člen Direktive) – ta je pod pogoji iz 8. člena Direktive dovoljena le, če je to nujno potrebno in je pri tem zagotovljena ustrezna zaščita pravic in svoboščin posameznika. Na to posebej opozarja tudi omenjeno mnenje delovne skupine nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 glede Direktive.

Nekatere pripombe k posameznim členom podajamo v nadaljevanju, vendar pa na sistemski ravni glede na pomembne skrbi IP izpostavljam, da bi moral biti IX. del ZVOP-2 glede na pomen in posledice za varstvo pravic posameznikov v praksi nujno s strani predlagatelja deležen resnega premisleka in bistvenih dopolnitev.

K 82. členu

1. odstavek: IP kot je pojasnjeno že uvodoma, predlaga, da se iz besedila prvega odstavka črta beseda »ali prekrškov«.

K 83. členu

IP opozarja na nejasno določbo glede dejanske veljave in uporabe posameznih delov ZVOP-2 v primerih, ko osebne podatke obdelujejo pristojni državni organi ali organi samoupravnih lokalnih skupnosti ali nosilci javnih pooblastil za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj (ali prekrškov), izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij, v skladu z določbami Direktive. Predlagamo, da se upoštevajoč določbe ostalih delov ZVOP-2 navedeni člen ustrezno dopolni, da ne bo nobenega dvoma glede tega, v katerem delu za te pristojne organe veljajo določbe ZVOP-2.

K 85. členu

IP izpostavlja na izredno široko in zelo nevarno z vidika pravne varnosti ter zagotavljanja učinkovitega varstva človekovih pravic posameznikov, posebej glede varstva osebnih podatkov in zasebnosti nasploh, določbo drugega dela 85. člena, ki predvideva dopustnost obdelav tudi v primeru, da je obdelava »potrebna zaradi varstva življenja ali telesa posameznika ter je potrebna in sorazmerna za izpolnitev določenih nalog, ki jih pristojni organ izvaja v skladu z nameni iz 82. člena tega zakona«. Navedena določba, ki torej ne zahteva dodatne zakonske pravne podlage bi ob širokem tolmačenju

³ Dostopno na spletni strani: http://ec.europa.eu/newsroom/just/item-detail.cfm?item_id=50083

glede na izkušnje IP lahko povsem izničila zahtevo po določnosti obdelav osebnih podatkov v zakonu. Zato ji v tem delu IP nasprotuje.

K 86. členu

Podobno kot v svojih pripombah k členu 85 se IP ne strinja tudi z izredno odprto in široko določbo prvega odstavka 86. člena ZVOP-2, ki prav tako lahko v praksi izniči zahtevo po določnosti obdelav v zakonu (kot npr. ZKP, ZNPPol ipd.) na način, da dopušča obdelavo osebnih podatkov po določbah IX. dela zakona s strani istega ali drugega upravljavca in za drug namen obdelave od tistega, za katerega so bili podatki pridobljeni, tudi v primerih, če gre za področje iz 82. člena ZVOP-2 ter so izpolnjeni pogoji iz 84. in 85. člena tega zakona.

V zvezi z drugim odstavkom pa izpostavljamo na vsebinsko nejasnost besedila in potrebo po opredelitvi, katere obdelave naj bi dejansko bile zajete v tem kontekstu.

K 87. členu

IP izpostavlja, da delovna skupina nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 v svojem mnenju izrecno priporoča, da se z nacionalno zakonodajo upravljavce po Direktivi zaveže k izvedbi ocen učinkov v zvezi z varstvom osebnih podatkov v vseh primerih avtomatiziranega sprejemanja odločitev. IP poudarja, da bi bilo z vidika učinkovitega varstva pravic posameznikov to nujno opredeliti tudi v ZVOP-2.

K 88.-91. členu

IP v zvezi s temi členi, ki urejajo pravice posameznikov izpostavlja, da ni jasno njihovo razmerje glede na določbe zajete v II. delu zakona.

Ob tem da se s številnimi določbami zajetimi v teh členih, med drugim npr. zahteva po tem, da mora biti zahtevek po seznanitvi, popravku ali izbrisu lastnoročno podpisan ali pa v e-obliki podpisan z ustreznim digitalnim potrdilom; bistveno ožijo in omejujejo pravice posameznikov. Podobno velja za npr. 89. člen, ki pomeni prenos 13. člena Direktive. Slednji govori o aktivni obvezi upravljavca, da zagotavlja določene informacije posameznikom, nekatere od teh morajo biti celo javno objavljene. V prvem odstavku člena 89 pa piše »na zahtevo«, kar se ne sklada z izrecno napisanim priporočili v mnenju delovne skupine nadzornih organov za varstvo osebnih podatkov po členu 29 glede Direktive.

K X. DELU – področne ureditve obdelav osebnih podatkov

K 92. členu

1. in 2. odstavek: glede na to, da trženje po e-pošti in telefonu urejajo drugi zakoni IP v razmislek predlaga, da bi se zbiranje in uporaba osebnih podatkov za namene trženja po e-pošti in telefonu (predvsem podatka o elektornskem naslovu) izvzelo iz ureditve po ZVOP-2 in posledično črtalo iz določb 92. člena v izogib ustvarjanja zmede in nejasnosti.

3. odstavek: Glede na strogo določene pogoje za privolitev posameznika po Splošni uredbi bi kazalo na koncu drugega stavka drugega odstavka izpustiti tekst »ki je izrecna in praviloma pisna« ter stavek zaključiti s tekstom »če ima za to pisno privolitev posameznika«.

Skladno s tretjim odstavkom je treba posameznika ob izvajanju neposrednega trženja jasno in ločeno od katerihkoli drugih informacij obvestiti o njegovih pravicah iz 15. in 16. člena tega zakona, nikjer pa ni določeno, da ga je treba obvestiti tudi o pravici iz 93. člena tega zakona (pravica zahtevati prenehanje uporabe in obdelave osebnih podatkov za namene neposrednega trženja), ki nedvomno šteje med najpomembnejše pravice posameznika v zvezi z obdelavo njegovih osebnih podatkov za

namene neposrednega trženja. Glede na to, da preobsežne informacije praviloma ne dosežejo svojega namena, saj jih posamezniki ne berejo, bi bilo zaradi jasnosti te določbe primerneje, da bi v tretjem odstavku zapisali, da mora upravljavec neposredno trženje izvajati tako, da posameznika ob izvajanju neposrednega trženja jasno in ločeno od katerihkoli drugih informacij obvesti o njegovih pravicah iz 93. člena tega zakona ter pravicah iz člena 15 Splošne uredbe.

K 93. členu

1. odstavek: Predlagamo, da se v prvem odstavku besedno zvezo »ustrezno preprečiti uporabo« zamenja z besedno zvezo »prenehati obdelovati«.

K 94. členu

Zaradi zagotavljanja sledljivosti uporabe posnetkov bi bilo potrebno dodati nov deveti odstavek, po katerem bi moral upravljavec za vsak vpogled oziroma uporabo posnetkov zagotoviti, da bo možno naknadno ugotoviti, v katere posnetke je bilo vpogledano ter kdo, kdaj in s kakšnim namenom je vpogled opravil ter takšno revizijsko sled hraniti za obdobje pet (5) let, razen če drug zakon ne določa drugače.

K 95. členu

V zvezi z ureditvijo videonadzora na posameznih področjih (členi 95, 96, 97 in 98) bi kazalo razmisliti o tem, da bi v vsakega od navedenih členov dodali še en odstavek, v katerem bi jasno določili, v katerih primerih in za kakšne namene je dopustno pregledovati in uporabljati posnetke videonadzornega sistema, saj se v praksi pogosto dogaja, da se posnetki uporabljajo za druge namene npr. za namen nadzora nad delom zaposlenih.

K 97. členu

1. odstavek: Začetek prvega stavka prvega odstavka: »Izvajanje videonadzora znotraj delovnih prostorov se lahko izvaja« je nekoliko nejasno napisan in bi bilo po mnenju IP bolje zapisati: *»Videonadzor znotraj delovnih prostorov se lahko izvaja le ...«*.

Zakonito izvajanje videonadzora delovnih prostorov je v praksi zelo velik problem, saj ga delodajalci neredko uvajajo brez kakršnekoli temeljite presoje. Zato bi bilo tu glede na tveganja, ki jih tak videonadzor pomeni smiselno predpisati obvezno predhodno izvedbo ocene učinkov v zvezi z varstvom osebnih podatkov, zlasti tudi glede na določbo prvega odstavka tega člena in tam predpisane pogoje. Takšno obveznost bi lahko glede na presojo predlagatelja lahko po potrebi tudi nekoliko omilili in jo vezali na npr. število videonadzorovanih delovnih mest ali podobne dejavnike. Predlagana določba bi se lahko glasila na primer. *»Upravljavec mora pred uvedbo videonadzora delovnih prostorov opraviti oceno učinka v zvezi z varstvom osebnih podatkov predvidenega videonadzora na varstvo osebnih podatkov zaposlenih in drugih oseb v skladu s členom 35 tega zakona.«*.

V zvezi z ureditvijo videonadzora na posameznih področjih (členi 95, 96, 97 in 98) bi, kot smo opozorili v pripombi k 95. členu, kazalo razmisliti o tem, da bi v vsakega od navedenih členov dodali nov odstavek, v katerem bi jasno določili, v katerih primerih in za kakšne namene je dopustno pregledovati in uporabljati posnetke videonadzornega sistema, saj se v praksi pogosto dogaja (zlasti v primeru videonadzora znotraj delovnih prostorov), da se posnetki uporabljajo za namen nadzora nad delom zaposlenih. Za videonadzor delovnih prostorov bi tako lahko npr. določili, da je takšne posnetke dopustno pregledovati in uporabljati le v primeru, ko je prišlo ali ko je izkazan utemeljen sum, da je prišlo do ogrožanja varnosti ljudi, premoženja, tajnih podatkov ali poslovnih skrivnosti ter je uporaba posnetkov potrebna za uveljavljanje, izvajanje in obrambo pravnih zahtevkov v zvezi s tem.

K 98. členu

Zakonito izvajanje videonadzora javnih površin pomeni v praksi resen poseg v pravice in svoboščine posameznikov, saj se neredko uvaja brez potrebne temeljite presoje na te pravice. Zato bi bilo tudi v tem primeru s ciljem zagotavljanja zakonitega izvajanja videonadzora javnih površin glede na tveganja, ki jih tak videonadzor pomeni smiselno predpisati obvezno predhodno izvedbo ocene učinkov v zvezi z varstvom osebnih podatkov, zlasti tudi glede na določbo prvega odstavka tega člena in tam predpisane pogoje. Predlagana določba bi se lahko glasila na primer. »*Upravljavec mora pred uvedbo videonadzora javnih površin opraviti oceno učinka predvidenega videonadzora na varstvo osebnih podatkov v skladu s členom 35 tega zakona. Ocene učinka ni treba opraviti v primeru, če se z izvajanjem videonadzora dostopa v uradne oz. poslovne prostore po 95. členu tega zakona zajame le tisti najmanjši del javne površine, ki je nujen za uspešno izvajanje takšnega videonadzora.*«.

K 99. členu

Po mnenju IP bi bilo glede na izkušnje smiselno ohraniti na področju izvajanja biometrijskih ukrepov v zvezi z zaposlenimi v javnem sektorju v primerih, ko tega zakon posebej ne ureja, že uveljavljeno ureditev po ZVOP-1, ki dopušča uvedbo biometrijskih ukrepov v zvezi z zaposlenimi v javnem sektorju tudi če zakon tega posebej ne ureja, a le v zvezi z vstopom v stavbo ali dele stavbe in evidentiranjem prisotnosti zaposlenih, in sicer pod pogojem, da o dopustnosti takšne uvedbe predhodno odloči IP. Zato predlagamo, da se doda nov tretji odstavek 99. člena ZVOP-2, v smislu zdajšnjega 81. člena ZVOP-1, in sicer npr. na način: »Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena se v javnem sektorju lahko uvedejo biometrijski ukrepi v zvezi z vstopom v stavbo ali dele stavbe in evidentiranjem prisotnosti zaposlenih, ki se izvedejo ob smiselni uporabi četrtega, petega in šestega odstavka 100. člena tega zakona.«.

K 100. členu

S ciljem jasnejše diktije besedila predlagamo dopolnitve besedila 2., 3., 8. in 9. odstavka, kot navajamo spodaj:

»(2) Biometrične ukrepe lahko izvaja nad svojimi zaposlenimi ter nad ~~tistimi~~ osebam, ki so zaposlene pri pogodbenih partnerjih upravljavca, če je to **nujno** potrebno za namene varovanja interesov iz prvega odstavka in so ~~bile te osebe~~ predhodno o tem pisno obveščenei.

(3) Zasebni sektor lahko ~~izvaja~~ biometrične ukrepe **izvaja** tudi, ~~če njihovo izvajanje za namene varovanja interesov iz prvega odstavka določa poseben zakon in je posameznik, v zvezi s katerim se biometrični ukrepi izvajajo, podal za to pisno privolitev nad svojimi strankami pod naslednjimi pogoji;~~ **da tako za namene varovanja interesov iz prvega odstavka določa zakon in so stranke podale pisno privolitev ter se na ta način preprečuje nastanek hude škode.**

(8) Izjemoma upravljavcu ni potrebno pridobiti odločbe iz petega odstavka tega člena, če pri izvajanju biometričnih ukrepov ne nastaja zbirka biometričnih značilnosti ali matematičnih pretvorb biometričnih značilnosti in so te vedno pod nadzorom posameznika **in je posameznik, nad katerim se biometrijski ukepi na ta način izvajajo, za to podal pisno privolitev.**

(9) Upravljavec mora pred začetkom uporabe biometričnih ukrepov posamezniku, nad katerim se bodo izvajali ti ukrepi, predložiti obvestilo o zakonski ureditvi izvajanja biometričnih ukrepov, ki ga izdela in na svoji spletni strani objavi Informacijski pooblaščenec. **Tako obvestilo je dolžan na transparenten način predložiti tudi ponudnik oz. prodajalec naprav za izvajanje biometrijskih ukrepov, kupcu take naprave.**«.

K 103. členu

3. odstavek: V tretjem odstavku so napačno navedene številke členov (17 ali 18) tega zakona, ki vsebujejo osebne podatke, zaradi katerih je potrebno dobiti predhodno dovoljenje. Pravilno bi moralo biti navedeno »osebne podatke iz 12. ali 13. člena tega zakona«.

4. odstavek: V četrtem odstavku bi po mnenju IP s ciljem zagotavljanja ustrezne ravni varstva osebnih podatkov kazalo besedilo dopolniti na način, da ne bi bilo nobenega dvoma, da IP dovoli povezavo, če ugotovi, da sta kumulativno izpolnjena dva pogoja, in sicer, da povezavo določa zakon ter da upravljavci zagotovijo ustrezno varnost osebnih podatkov. Zato predlagamo dopolnitev besedila, kot sledi: » ..., če ugotovi, da **povezavo določa zakon ter če** upravljavci zagotavljajo ...«.

Glede na to, da predlog zakona ne vsebuje več prepovedi povezovanja kazenske evidence in prekrškovnih evidenc z drugimi zbirkami podatkov, kot je to vseboval ZVOP-1 v 85. členu, bi kazalo takšno prepoved povezovanja teh evidenc z drugimi zbirkami obdržati v omiljeni obliki, in sicer na način, da se prepove zgolj posredovanje osebnih podatkov iz kazenske evidence in prekrškovnih evidenc v druge zbirke osebnih podatkov, ne pa tudi obratno. S takšno prepovedjo bi po eni strani onemogočili, da bi se z vzpostavitvijo povezave osebni podatki iz kazenske evidence in prekrškovne evidence prenašali v druge zbirke osebnih podatkov, po drugi strani pa bi omogočili, da bi se kazenska evidenca in prekrškovne evidence za namene zagotavljanja točnosti, ažurnosti in posodabljanja podatkov lahko povezale npr. s centralnim registrom prebivalstva na način, da bi se osebni podatki iz centralnega registra prebivalstva za te namene avtomatično prenašali v kazensko evidenco ali prekrškovne evidence, kot to zdaj dopušča 88. člen ZIKS-1F.

K 106. členu

1. odstavek: V 1. odstavku bi v prvi vrstici s ciljem jasnejše dikcije kazalo dopolniti določbo glede obveščanja posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, in sicer na način: »Izvajalec strokovnega nadzora lahko, **če oceni, da je to potrebno**, pri opravljanju strokovnega nadzora, ...«.

K 107. členu

V zvezi z obdelavo posebnih vrst osebnih podatkov so navedene napačne številke členov (17 ali 18) tega zakona. Pravilno bi moralo biti navedeno »... obdelujejo podatki iz 12. ali 13. člena tega zakona, ...«.

Dodatno

IP izpostavlja, da zakona ne vsebuje določbe, kot jo poznamo po drugem odstavku 106. člena ZVOP-1 in ki se je v praksi velikokrat izkazala kot nujna glede na nujnost jasne ureditve obdelav osebnih podatkov v okviru razmerja delavec-delodajalec, in določa: »*Upravljavci osebnih podatkov lahko javnosti posredujejo in javno objavijo osebno ime, naziv ali funkcijo, službeno telefonsko številko in naslov službene elektronske pošte predstojnika in tistih zaposlenih, katerih delo je pomembno zaradi poslovanja s strankami oziroma uporabniki storitev, do uveljavitve posebnega zakona, ki bo uredil ta vprašanja*«. Predlagamo, da se v X. delu predloga ZVOP-2 doda nov člen, ki bi urejal vsebinsko materijo, kot je bila doslej vsebovana v drugem odstavku 106. člena ZVOP-1.

K XI. DELU – kazenske določbe

Splošna pripomba IP glede prekrškovnih glob:

glede na to, da bo možno globe izrekat v razponu, da Splošna uredba spodnje meje glob sploh ne predpisuje ter da je zgornja meja glob, ki jih določa Splošna uredba izjemno visoka, bi bilo primerno, da se spodnjo mejo za vse prekrške (tudi tiste iz 109. in 110. člena predloga ZVOP-2) prepolovi oziroma zniža, in sicer:

- na 2.000 eurov za pravne osebe, samostojne podjetnike posameznike in posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost,
- na 400 eurov za odgovorne osebe pravnih oseb, samostojnih podjetnikov posameznikov, državnih organov in organov lokalnih skupnosti, ter
- na 200 eurov za posameznike.

Ob znižanju spodnje meje glob bi bilo glede na način predpisovanja glob v Splošni uredbi (določena je zgolj izredno visoka zgornja meja) potrebno hkrati zvišati tudi zgornjo mejo globe za vse tiste prekrške, s katerimi se odgovornim osebam in posameznikom določajo sankcije za kršitev določb Splošne uredbe (109. in 110. člen) ter s katerimi se predpisujejo sankcije za kršitve določb tega zakona. IP predlaga, da se kot zgornja meja globe določi vrednost maksimalne globe iz drugega odstavka 17. člena ZP-1, kar bi npr. za pravno osebo, samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, znašalo 150.000 eurov, za njihove odgovorne osebe ter odgovorne osebe državnih organov in organov lokalnih skupnosti 10.000 eurov ter za posameznike 5.000 eurov.

Znižanje spodnje meje glob bi ob hkratnem zvišanju njihove zgornje meje ob obveznem upoštevanju kriterijev za določitev višine izrečene globe iz 83. člena Splošne uredbe, 108. člena tega zakona in 26. člena ZP-1, poleg samega odvračalnega učinka zaradi določene visoke zgornje meje glob po eni strani po mnenju IP preprečilo izrekanje nesorazmerno visokih glob za lažje kršitve (zlasti samostojnim podjetnikom posameznikom in posameznikom, ki samostojno opravljajo dejavnost), po drugi strani pa bi v primeru večjih, ponavljajočih ali namernih kršitev omogočilo izrek višjih, odvračalnih glob, kar velja zlasti v primeru izrekanja glob velikim in finančno močnim pravnim osebam (kot to sicer predvideva tudi Splošna uredba).

Zgoraj predlagan način predpisovanja glob v razponu bi bil skladen z določbami drugega odstavka 17. člena ZP-1, IP pa bi lahko ob obveznem upoštevanju kriterijev za določitev višine izrečene globe te lahko izrekal v sledečem razponu:

- od 2.000 do 150.000 eurov za pravne osebe, samostojne podjetnike posameznike in posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost,
- od 400 do 10.000 eurov za odgovorne osebe pravnih oseb, samostojnih podjetnikov posameznikov, državnih organov in organov lokalnih skupnosti, ter
- od 200 do 5.000 eurov za posameznike.

IP ugotavlja, da so kazenske določbe v predlogu ZVOP-2 izdelane precej površno in da globe, ki so zdaj predpisane za podobno težke kršitve, med seboj niso usklajene, zaradi česar je potrebno pristopiti k sistemski rešitvi in za podobno težke prekrške predpisati globe v podobni višini. IP predlaga, da se za vse prekrške globe predpišejo na način, kot je predlagan zgoraj, torej da se znižajo spodnje meje globe ter hkrati povišajo njihove zgornje meje.

Kar zadeva kazenske določbe je treba še opozoriti, da predlog sploh ne predpisuje prekrškov, ki bi sankcionirale kršitve določb IX. dela zakona, ki ureja obdelavo osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj ali prekrškov, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij. Pomanjkanje takšnih kazenskih določb pomeni, da v primeru nezakonite obdelave osebnih podatkov po tem delu zakona, kršiteljev dejansko sploh ne bo mogoče sankcionirati, zaradi česar je treba kazenske določbe nujno dopolniti na način, da se doda en (če se za vse prekrške predpiše ista višina oz. razpon globe) ali več členov (če se za različne prekrške predpišejo različne višine oz. razponi glob), v katerih se predpišejo sankcije za kršitve določb IX. dela zakona. IP predlaga, da se za vse prekrške predpišejo globe v enotnem razponu, kot je navedeno zgoraj.

Poleg kazenskih določb za kršitve določb IX. dela zakona bi kazalo predpisati tudi prekrške za kršitev tistih določb iz ostalih delov zakona, ki niso zajete v 83. členu Splošne uredbe. Takšne določbe so npr. določbe VII. in VIII. dela zakona, kjer so določena posebna pravila glede obdelave osebnih podatkov za znanstvene raziskovalne, zgodovinske raziskovalne, statistične in arhivske namene ter pravila glede varstva svobode izražanja ter dostopa do informacij v razmerju do varstva osebnih podatkov. V navedenih primerih gre za določitev posebnih primerov obdelave, ki jo države sprejmejo na podlagi poglavja IX Splošne uredbe, za kršitev tako sprejetih ukrepov pa se lahko skladno s točko (d) petega odstavka lena 83. Splošne uredbe izreče globa v znesku do 20.000.000 eurov.

Prav tako bi kazalo predpisati tudi prekrške za kršitev nekaterih specifičnih določb tega zakona, kot npr. kršitev četrtega odstavka 21. člena, po katerem upravljavec od prejema posameznikove zahteve do ugoditve oz. do pravnomočnega zaključka postopka ne sme uničiti, spremeniti ali odsvojiti zahtevanih osebnih podatkov, kršitev sedmega in osmega odstavka 38. člena, po katerem mora upravljavec za vsako posredovanje osebnih podatkov zagotoviti revizijsko sled, ipd.

Dodatno se IP glede na dikcijo besedila sprašuje, ali je opredelitev prekrškov, ki so zajeti v Splošni uredbi z vidika načela zakonitosti vsebinsko dovolj konkretizirana, oziroma ali ne bi kazalo opredelitev dopolniti na način, da bi se posamezne kršitve določb Splošne uredbe vsebinsko opredelile kot predlagamo spodaj. Vsebinsko enako velja glede opredelitve tistih kazenskih določb, kjer je zgolj pavšalno navedeno, da se npr. kaznuje, če izvaja videonadzor v nasprotju s 96. členom ZVOP-2. Predvsem se nam zastavljajo pomisleki z vidika zakonitosti ter določenosti zakonskega stana prekrškov. Omenjen pomislek glede ustrezne konkretizacije prekrškov je podan tudi iz razloga, ker se npr. načela, pravne podlage, itd., določajo tako v Splošni uredbi, kot (v nekoliko prirejeni in bolj konkretizirani obliki) tudi v predmetnem predlogu zakona (npr. členi 5, 6 in 9 Splošne uredbe so konkretnije opredeljeni v 7., 8., 9. in 12. ZVOP-2), zato IP predlaga, da ministrstvo skupaj s strokovnjaki za prekrškovno pravo presodi, kako takšno podvajanje vpliva na pravno varnost v prekrškovnem postopku oz. kako je le to mogoče zagotoviti na način, da sodišča zaradi tega po vloženih zahtevah za sodno varstvo ne bodo ustavljala prekrškovnih postopkov.

K 109. in 110. členu

V prvem odstavku obeh členov je treba pred 2 % oz. 4 % obvezno vriniti besedico »do«.

Glede na to, da so v 110. členu predpisane hujše kršitve Splošne uredbe kot v 109. členu, zaradi česar je predpisan tudi višji znesek maksimalne globe, ki se za takšne kršitve lahko izreče ter da višina glob, ki se za takšne prekrške lahko izreče pravnim osebam, samostojnim podjetnikom posameznikom in posameznikom, ki samostojno opravljajo dejavnost, bistveno presega višino glob, kot jo je za te osebe možno predpisati po določbah 17. člena ZP-1, bi bilo treba to upoštevati tudi pri določitvi višine zgornje meje globe, ki se za takšne kršitve lahko izreče odgovornim osebam in posameznikom in globe zanje določiti na način, kot je predlagan zgoraj.

Glede na to, da morajo biti prekrški z vidika načela zakonitosti vsebinsko konkretizirani, IP predlaga, da ministrstvo pri strokovnjakih za prekrškovno pravo preveri, ali so prekrški, ki jih določa Splošna uredba in so navedeni v 109. in 110 členu predlaganaga zakona, z vidika našega prekrškovnega prava vsebinsko dovolj konkretizirani, kot izpostavljamo zgoraj. Če bi se ugotovilo, da prekrški niso dovolj konkretizirani, IP predlaga, da se prekrške, ki jih določa Splošna uredba in so navedeni v 109. in 110 členu predlaganaga zakona, v zakonu vsebinsko jasno opredeli tako, da se npr. določba 1. točke prvega odstavka 110. člena tega zakona razširi na več alinej, kot npr.:

- tako da obdeluje osebne podatke, ne da bi bil za izpolnjen vsaj eden od pogojev iz prvega odstavka člena 6 Splošne uredbe ter 8. in 9. člena tega zakona;

- tako da obdeluje osebne za drug namen kot za tistega, za katerega so bili osebni podatki prvotno zbrani in takšno nadaljnjo obdelavo niso izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka člena 6. Splošne uredbe ter šestega in sedmega odstavka 8. člena in petega in šestega odstavka 9. člena tega zakona,
– tako da obdeluje posebne vrste osebnih podatkov, ne da bi takšno obdelavo dopuščala katera od izjem iz drugega odstavka člena 9 Splošne uredbe ter drugega odstavka 12. člena tega zakona; ipd.

K 111. členu

IP izpostavlja nekoliko nejasno dikcijo 3. točke prvega odstavka, ki se glasi »če ne zavaruje videonadzornega sistema, s katerim izvaja videonadzor, v nasprotju s šestim odstavkom 94. člena tega zakona«. Predlagamo dopolnitev na način: »če ne zavaruje videonadzornega sistema, s katerim izvaja videonadzor, na način iz šestega odstavka 94. člena tega zakona«.

V primeru, da bi se dodal nov deveti odstavek, po katerem bi moral upravljavec za vsak vpogled oziroma uporabo posnetkov zagotoviti revizijsko sled, bi bilo treba dodati novo 4. točko prvega odstavka, ki bi se glasila: »če ne zagotovi, da bi bilo možno naknadno ugotoviti, v katere posnetke je bilo vpogledano ter kdo, kdaj in s kakšnim namenom je vpogled opravil, v skladu z devetim odstavkom 94. člena tega zakona.«

V petem odstavku je napačno navedena številka člena. Namesto 80. člena tega zakona bi moralo biti navedeno 94. člena tega zakona.

K 112. členu

V drugi točki prvega odstavka je navedena napačna številka člena. Namesto 81. člena tega zakona bi moralo biti navedeno 95. člena tega zakona.

K 120. členu

Potrebno je vriniti nov drugi odstavek, v katerem se določi globa za odgovorne osebe pravnih oseb, samostojnih podjetnikov in posameznikov, ki samostojno opravljajo dejavnost.

K 121. členu

IP izpostavlja nejasnost dikcije 2. točke prvega odstavka, ki se glasi »če ne napravi uradnega zaznamka ali drugega uradnega zapisa v nasprotju s 107. členom tega zakona«. Po mnenju IP bi bilo jezikovno jasneje zapisati: »če ne naredi uradnega zaznamka ali drugega uradnega zapisa iz 107. člena tega zakona«.

K 122. členu

2. odstavek: IP v zvezi z določbami drugega odstavka izpostavlja, da so te v neskladju z določbami Splošne uredbe, ki zahteva uskladitev obstoječih privolitvev z določbami Splošne uredbe do 25. 5. 2018. Tako na primer Splošna uredba v uvodni navedbi št. 171 določa, da bi bilo treba razveljaviti Direktivo 95/46/ES. Obdelavo, ki se že izvaja na dan uporabe te uredbe, pa bi bilo treba uskladiti s Splošno uredbo v roku dveh let po začetku veljavnosti te Splošne uredbe, to je torej do 25. 5. 2018. Nadalje Splošna uredba v tej uvodni navedbi še določa, da kadar obdelava temelji na privolitvi v skladu z Direktivo 95/46/ES, posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, ni treba ponovno dati privolitve, le v primeru, če je bila privolitve dana na način, ki je v skladu s pogoji iz Splošne uredbe, s čimer se upravljavcu dovoli, da takšno obdelavo še naprej izvaja po datumu začetka uporabe Splošne uredbe. Odločitve, ki jih je na podlagi Direktive 95/46/ES sprejela Komisija, in dovoljenja s strani nadzornih organov so veljavni, dokler se ne spremenijo, nadomestijo ali prekličejo. Navedeno torej pomeni, da morajo upravljavci obstoječe privolitve do dne 25. 5. 2018 in ne v roku enega leta od začetka uporabe tega zakona prilagoditi določbam Splošne uredbe

4. odstavek: Nadalje IP izpostavlja pravno neprimernost določb četrtega odstavka glede nadaljevanja postopkov začeti pred začetkom uporabe ZVOP-2 po določbah ZVOP-1. V praksi bi takšna določba pripeljala do situacij, ko se dejansko še eno leto po začetku uporabe Splošne uredbe ta v postopkih začeti pred 25. 5. 2018 (oz. pred začetkom uporabe novega ZVOP-2) ne bi uporabljala. Navedeno bi lahko vodilo v situacije, ko bi moral IP v inšpekcijskih postopkih dejansko odrediti izvajanje ukrepov po ZVOP-1 namesto po Splošni uredbi, kar pravno ni sprejemljivo (izjema so v skladu s pravili prekrškovnega prava lahko prekrškovni postopki), niti ni v skladu z določbami Splošne uredbe. Prav tako bi pomenilo, da dejansko upravljavci in obdelovalci postopke obdelave začete pred začetkom uporabe ZVOP-2 še eno leto izvajajo po ZVOP-1 in ne v skladu s Splošno uredbo. Zato predlagamo spremembo četrtega odstavka 122. člena predloga ZVOP-2 na način: *»(4) ~~Vsi Ppostopki razen prekrškovnih postopkovedlečanja ali obdelave osebnih podatkov, ki so se pred začetkom uporabe tega zakona začeli pri Informacijskem pooblaščenca, na sodiščih in drugih državnih organih ter pri upravljavcih osebnih podatkov in pogodbenih obdelovalcih, se nadaljujejo in končajo po določbah Zakona o varstvu osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 94/07 — uradno prečiščeno besedilo), najpozneje do roka enega leta od začetka uporabe tega zakona.~~«*

S predlagano dikcijo četrtega odstavka bi odpadla tudi neustreznost določbe predloga zakona, po kateri se tudi postopki obdelave osebnih podatkov začeti pri upravljavcih zbirk osebnih podatkov lahko nadaljujejo še eno leto. Nedopustno namreč je, da bi se vse obdelave, ki se izvajajo (bolj ali manj) skladno z ZVOP-1 nadaljevale še eno leto po tem, medtem ko uredba jasno določa, da se mora začeti njena neposredna uporaba.

5. odstavek: IP glede petega odstavka predlaga, da spremembo kot navajamo v nadaljevanju s ciljem zagotovitve ustrezne: *»(5) Z dnem začetka uporabe tega zakona preneha delovati Register zbirk osebnih podatkov pri Informacijskem pooblaščenca, Informacijski pooblaščenec njegovo vsebino ~~v roku enega meseca~~ arhivira in ~~v roku enega leta~~ preda v roku enega leta Arhivu Republike Slovenije, ki vsebino Registra hrani kot trajno arhivsko gradivo.*

IP dodatno opozarja na potrebo po redakcijskem popravku oštevilčenja členov, na primer ni potrebe za številčenje na način člen 31a (ustrezneje bi bilo preštevilčiti na člen 32 in dalje), podobno se člen 111 pojavi dvakrat zaporedoma.

Lepo vas pozdravljamo,

Mojca Prelesnik, univ. dipl. prav.,
informacijska pooblaščenka

Pripravili:

Alenka Jerše, univ. dipl. prav.,
namestnica informacijske pooblaščenke
mag. Andrej Tomšič,
namestnik informacijske pooblaščenke
Jože Bogataj,
namestnik informacijske pooblaščenke
mag. Urban Brulc, univ. dipl. prav.,
samostojni samostojni svetovalec IP
Blaž Pavšič, univ. dipl. prav.,
državni nadzornik za varstvo osebnih podatkov

mag. Maruška Damjan,
državna nadzornica za varstvo osebnih podatkov
Katarina Medved, univ. dipl. prav.,
državna nadzornica za varstvo osebnih podatkov
mag. Eva Kalan,
državna nadzornica za varstvo osebnih podatkov